

Kő-Szabó Imre

**NAPPALI
LEGENDÁS TÖRTÉNETEK**

Vác - 2020

Kő-Szabó Imre: Nappali legendás történetek
(novellák)
(háttérben az éjszaka)

Vác - 2020

**A kötet szöveges és képi szerkesztési
munkáit készítette,
továbbá a digitalizációs és számítógépes
munkáit végezte**

Dr. Szepes András
ny. főiskolai docens

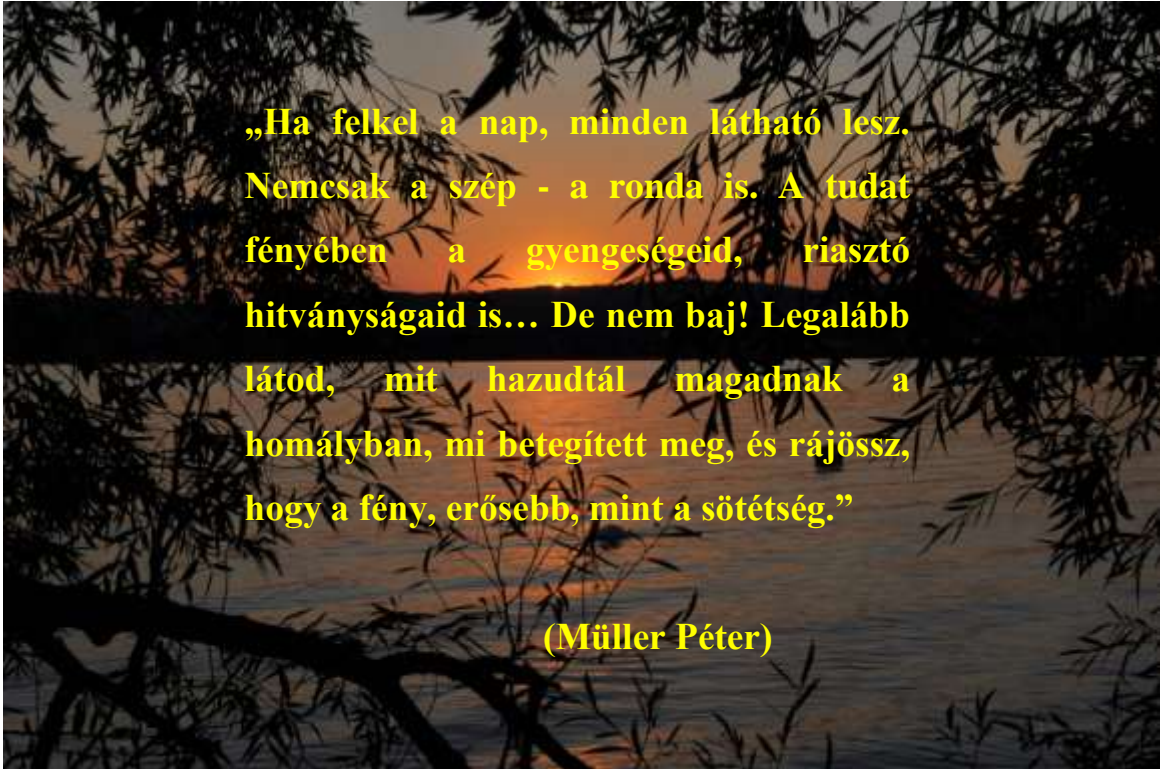
Vác - 2020

**A kötet címlap fotóját
és a kötetben közzé tett fotókat készítette**

Rostásy Szabó Mihály fotóművész

(„Éjszaki képek a Balatonról”)

Vác - 2020

**„Ha felkel a nap, minden látható lesz.
Nemcsak a szép - a ronda is. A tudat
fényében a gyengeségeid, riasztó
hitványságaid is... De nem baj! Legalább
látod, mit hazudtál magadnak a
homályban, mi betegített meg, és rájössz,
hogy a fény, erősebb, mint a sötétség.”**

(Müller Péter)

Minden jog fenntartva

© Kő-Szabó Imre

ISBN: 978-615-81338-2-1

Vác - 2020

TARTALOMJEGYZÉK

BEVEZETŐKÉNT	7
Jocó, laza monológja	8
Kezdő fizetés	13
Munkanap fényképezés.....	18
Elfelejtett ígéret	25
Orrvérzésig	30
Hidegre szerelve	35
Rendhagyó prémium	40
Pár perc, késés.....	45
Vécés Pisti	49
Halálos gázolás	54
Egy görbe nap.....	57
A telefon, állandó foglaltat jelzett	62
Eltérő páros	68
A jutalom.....	75

BEVEZETŐKÉNT

Minden történet, amely velünk, vagy környezetünkben, de bárhol játszódik, valamilyen legenda lengi körül. Persze van egyszerű történet, kivételes történet, idegvesztő történet, meg sorolhatnánk hányféleképp még, de ez a gyűjtemény, ez a kötet olyan nappali történeteket gyűjt egybe, melyek cselekményei, nappal játszódnak.

Az éjszakai képek - itt kivételesen a Balatonról szólóak - eltakarják az egyik nappalt a másiktól, mintha egy újabb nappali történetnek akarna helyet adni.

Ez a tizennégy nappali történet, széles skálán mutatja meg, hogy egy-egy ember, hogyan éli hétköznapijait, mi minden történhet meg vele. Lehet váratlan, vagy eltervezett, színes, elkeserítő, megdöbbentő, szürke, de mind az emberrel kapcsolatos történet. Ahogy éljük életünket, egyik napról a másikra, vagy, ahogy a nappalok követik egymást, sorban.

A szerző

Jocó, laza monológja

Itthon dekkolok. Kimaradtam a suliból. Elvégeztem a nyolc kötelezőt. A fater mondta: - Jocókám, jó lenne, ha autószerelőnek tanulnál. Lenne, aki a kocsimat rendbe vágja! Ennyivel tartozol nekem, hiszen felneveltelek. Be is íratott a suliba, láttam egy-két tragacsot a szerelőműhelyben, de azok a genyusok nem az autóról beszéltek. A seprű mindig fontosabb volt nekik, mert azt nyomták a kezembe. Annyi olajos szart takarítottam össze, hogy egy stráfkocsira is elegendő lenne. Untam az egészet, ott is hagytam, egyszerűen kimaradtam. Már három hónapja csak lébecolok. Az öregem ferde szemmel pislog rám. Jött nekem azzal, ha már nem tanulok, akkor menjek dolgozni. Minek? - kérdezem én. Nem örültem meg. Ez olyan genyóság, mint félkezessel piros pacsit játszani. Vigyázni kell a faterrel, mert fifikás egy fickó. Mondtam neki állj le öreg, mit gondolsz te. Nehogy már a csík húzza a repülőt. Mit képzelsz ő? Csesztetett egy darabig, aztán leállt a szívatásról. Valószínű megunt. Tudom, az igazán erkölcsös és értelmes ember mindenféle sorsfordulatot méltósággal visel.

A politika nem érdek, zűrös körülötte minden. Gondolj bele és értékeld. Én tudom ma mik az erkölcsi normák, ebben is mi a divat. Az tény, hogy tévedni emberi dolog, másra kenni még emberibb. Tele vannak az újságok ilyen sztorikkal, sokszor csak ámulok, bámulok. Bosszankodom. Tudom, nem mindegy, hogy az okos hülyéskedik, vagy a hülye okoskodik. Ezt jól tudom, ehhez is tartom magam. Élem a hétköznapi kavalkádját. Jól elvagyok, néha bosszantanak dolgom. A múltkor is, megyek a tuján a haveromhoz. Jött az ellenőr. Persze nem volt bilétám. Rám ordított! A víziló nagy állat, bűdös a szája, mégsem, mondja, hogy: - Jegyeket! Bérleteket! Annak a pasinak, aki egy szakadt farmerben volt, álcázta magát, csak a

karszalag figyelmeztetett, hogy a BKV csapatához tartozik. Amikor kinyitotta a száját, megcsapott az áramlat. A szag átmenetet képezett a sajtpiac és a halpiac között. Szerencsére megállt a tuja, kinyílt az ajtó és én magabiztosan kiléptem.

Nem nőszülök, minek? Nem kell feleség, pedig, ha lenne, akkor az asszony olyan, mint a monokli. Elegáns viselet, de nélküle jobban lát az ember. Ezért vagyok egyedül.

Ha dolgozni támad kedvem, leülök csendben egy sarokba és megvárom, amíg elmúlik. Én tudom, óvatosan, mindent csak meggondoltan. De ezzel az a baj, hogy azok az emberek, akik teljesen végig gondolnak mindent, mielőtt egyet is lépnének, egész életüket fél lábon töltik. Egyetlen baj a semmittevéssel, hogy sohasem tudod, mikor végeztél.

A múltkor elcsaltak segédkezni egy melóhoz. Azt már tudtam, ez egy téboly részemről, de a beígért pénzmag megtette hatását. Segédkezett ott egy piti fazon is. Odajött, hogy majd ő csinálja a dolgokat. De nem értett semmihez, csak dirigált. Ezt a fura elképzelést. Mondtam neki, nehogy már az állomás fütyüljön a vonatnak. Megpróbáltam óvatosan leépíteni. Tudom mi a diplomácia, hogyan kell bánni az emberekkel. Lököd neki a szöveget, de úgy, ha elküldöd a fenébe, már várja, hogy indulhasson.

A haverokról is lehetne beszélni. A Csécsi, a suliból ismerem, feljött hozzám, az ősök nem voltak otthon. Ott dekkolt egy darabig. Kinyitottunk egy boros flakont, olyan két litereset. Nekem a piához nem volt semmi kedvem, ő pedig benyalta a flakon tartalmát, mint Józsi bácsi a metilalkoholt.

Elmentünk Zoéval, betértünk a Kislaposba. Megittunk vagy öt korsó sört, mert ekkor kedvem szottyant a tintához. Kísérőnek egy-két pálinkát, fejenként. Összebarátkoztunk, beszélünk, mindenről. Eszmét cseréltünk, de nekem egy idő után felfordult a gyomrom. Zoé is követett, amikor végeztünk, tudtam, nincs, ami olyan szentül megpecsételne egy barátságot, mint a közös hányás.

A másik haver a Józsi, tudom bunkó egy fickó, de jóra való. Ez az észbeli fogyatékosága már kicsi korában megmutatkozott. Akkora paraszt volt, hogy már az óvodában gumicsizma volt a jele. Az IQ-jának a nagysága, mint a lábmérete. Képzeld, arra adta a fejét, hogy autót vezet. Valahogy megszerezte a jogsit. Ki, mennyiért fordította el a fejét, vagy pislogott, amikor éppen nézni kellett volna. Látom ám, ott virít egy kiszuperált Ladában. Ahogy ment az borzalom volt. Mondtam is neki, amikor ép bőrrel megúsza a kocsizást: - Te aztán béna vagy a járgányhoz. Ott hezitáltál a körforgalom előtt, nem tudtad, hogy behajts vagy sem. Vártad, amíg szünet lesz? Vezess inkább áramot, ne autót!

A Kisszáncsó az egy fej. Ő a kajaterminátor. Létezik feneketlen tó és létezik feneketlen bendő, az övé az. Egyszer hallottam tőle, hogy: - Uh, tele vagyok! Aztán jót neveltünk rajta. ...Már elértük azt, hogy sokszor félszavakból is, értjük egymást, ha rámutat egy csajra, hogy úú, de jó a... egyből be tudom fejezni, hogy a segge, mi? A múltkor is találkoztunk eggyel, akkora feneke volt a csajszinak, hogy kirakós römit lehetett volna játszani rajta. Még egy jellemző rá, senki nem tudja úgy beállítani a kézmosó csapvíz hőmérsékletét, ahogy ő csinálja, bámulatos tehetség! Nagyon sok mindenben egyezik az ízlésünk, Nagy NŐI seggek, lakmározások, filmek, citrom-vodka, whisky kólával, kísérőnek Jáger. Évente egyszer vitázunk, de akkor Kínában 7-es erősségű földrengés tapasztalható, kábé! Mennyi mindent megéltünk már amúgy együtt. Olyanok, mint eszméletvesztéses részegség (de hova lett a balcipőm?), 3 film, egymás után, 13 üvegsör elvitelre. Rock and Rollozunk egész nap (már megint elhasználtad a klópapírt!)

Az embernek ellenségei is vannak, sokszor nem is egy. A múltkor a borharapóban egy nálamnál pár évvel öregebb manus ott erősködött, mutogatta magát. A karjait lengette. Mondtam neki, csinálhatod a cirkuszt. Gyenge vagy, mint Quasimodo a hátúszásban. Egy pillanatig lenyugodott, de aztán újra kezdte.

Fegyelmezni próbáltam, de nem hagyta. magát. Visszadumált, mint öregasszony a tévének. Mondtam neki, hagyja abba, mert betakarlak, mint Moszkvát a hóesés. Erre megszeppent egy kicsit, elkezdett össze-vissza beszélni. Egy szavát sem lehetett elhinni. Láttam rajta, meg van zavarodva, mint Ádám anyák napján. Ez egy tudatlan csávó volt. Úgy foglaltam össze ezt a találkozást, hogy a százaz szög, hozzád képest, integrált áramkör. Mikor ezt mondtam neki felbőszült, előbbre lépett és láttam a szemén, most aztán könnyedén bepancsolok neked. Tudom, hogy nem hagytam volna magamat, de úgy döntöttem, jobb a békeség. Kifelé menet, csak annyit mondtam neki, azt kívánom neked, a rendőr rajzoljon körül. Erre mintha megkönnyebbültem volna. Megállapítottam, természetesen magamban, az emberek nagyon különfélék, csak bámulok, mit csinálnak. Pedig tudom, kifordítva, minden ember rózsaszínű.

A nőkről mit mondjak? A múltkor elmentünk a haverokkal diszkóba. Ott aztán volt ricsaj, meg nyüzsgés. Mindenki piált, olyan volt a hangulat, mint a zsibvásárban. Ültem a söröm előtt és filóztam a nőkről. Hát a csajok, azok aztán különlegesek. Emlékszem a múltkor, volt az a kis barna, jól is nézett ki, de cigizett: Nem is tudjátok milyen az. Állítom neked, egy dohányossal olyan csókolózni, mintha körbenyalnád a hamutartót. A férfiak vágyai nagyon különböznek egymástól. Nem csupán szexbombára vágynak. Olyan nő kell nekik, aki szellemes, okos, intelligens, vidám, érzékeny, kitűnően főz és mellesleg szexbomba is.

Tudom, a korlátlan szexnek vannak veszélyei is. Óvszert használok, de a legbiztosabb a szájon át tartó módja, ha kidumálsz magad a szexből. Ahogy itt üldögéltem, látom ott a pultnál azt a vörös bigét, ölelgette a srácot, de nagyon intenzíven. Úgy ráizgult, mint tranzisztoros rádió a mobil telefonra. A srác valami miatt hátrította a közeledést, de a bige nem értette az elutasítást. A nőknek biztosan azért lassú a felfogásuk, mert Windows alatt futnak.

Nekem van az a szőke maca. A múltkor ismertem meg. Minden jó rajta, szexis nagyon. Dugnám, mint a lopott biciklit, de mindig tiltakozik. Mondtam neki, hidd el kedves, ott jó hol nedves. Bizakodom, majd csak megpuhul. Figyelek tovább, a piáláson kívül, máshoz most nincs kedvem. Ahogy így nézelődöm, látom berobbanni Pannit. Csak ő hiányzott, mint léggömb árusnak a nyílzápor. Oda jött hozzám, engem régebről ismer. Kértem tőle, miért nem változtatsz a hajadon? Értetlenül néz rám. Mondom neki, például, megmoshatnád! Pislog, szemei olyan kerek, mint a kocsikerék. Nem ért semmit. Pedig szépnek tartja magát, meg értelmesnek, talán még szűznek is, átmenetileg, a két menet között. Szóval így pengetem napjaimat, egy két húron, hol lazán, hol hangolva. Tudom, most csodálkozol, látom a szemedről, meg, ahogy a fejed ingatod. - Mi? Nem tetszik, amit szövegeltem? Akkor hívd a 06-80-NA-ÉS-AKKOR-MI-VAN, ingyenes számot!

Kezdő fizetés

Dezső, ez az ötven éves, nős férfi, ott állt a troli középső ajtajánál. Most nyomta meg a leszállást jelző gombot. A megálló közeledett. Egy férfi mögötte, megkérdezte:

- Itt kell leszállni a Nyugatihoz?
- Igen! Itt! - mondta röviden és határozottan.
- Köszönöm! - volt a válasz.

Tovább nem figyelt, a leszállásra koncentrált. A troli fékezett. Kinyílt az ajtó, lelépett. Szembe találta magát egy idősebb, kiszőkített hajú hölgygel. Mellette egy fiatal, nem több mint húsz éves lány állt. Vörös haja volt és kék szeme. A bőre bársonyos és fehér. Az idősebb kérdezte Dezsőtől:

- Nem akarsz egy kis friss szexet? - így egyszerűen, hirtelen.

Csodálkozva nézett a szőke nőre, aki korban megegyezett Dezsővel.

- Nem velem! Ő vele! - mutatott a fiatal lányra.

Dezső még egyszer végignézte a lányt. Szép volt és úgy érezte, kedvére való lenne.

- Most tanul be, kezdő! - mondta a szőke.
- Ezt tanítani lehet?
- Persze. Vannak fortélyai.
- Mennyi?
- Most még csak kétezer!

Gondolkozott az ajánlaton. Valóban nem sok egy ilyen fiatal lányért. Aztán azt kezdte magában latolgatni, mit tudhat ez a még gyerek lány? A szőke nő mintha olvasott volna a gondolataiban.

- Tud ő már sok mindent!

Dezső felhúzta a szemöldökét, gondolkodott. Megnézte a lányt még egyszer, Valóban szép volt. Aztán a szőke nőre nézett, kissé kérdően.

- Nézz rá, milyen szép! - tárta szét a karját a szőke nő

- Azt látom, csak azt nem értem, miért kell ezt tennie?

- Vidékről jött. most helyezkedik itt el.

- Nem ezzel kellene kezdenie! - tette hozzá nyomatékkal Dezső, mintha féltetni kezdené a lányt.

- Ezzel lehet jó pénz keresni! Ő pedig szép, fiatal, sokra viheti még.

- Ezen a pályán? - hitetlenkedett továbbra is.

-Természetesen! Ez egy ősi mesterség. Sokan csinálják ezt.

- Azért nem annyian! - próbálta nyugtatni.

Közben mentek az utcán a Nyugati felé. Dezső jobbján az öreg szőke nő, mellette a fiatal. Dezső időnként megnézte a vörös hajú lányt. Tényleg szép volt, olyan, mint egy bimbózó rózsza. Duzzadt az erőtől. Mellei formásak, szép darázsderékkel, csinos lábakkal. Egy könnyű, rövid ujjú, vörös színű nyári ruha volt rajta. Egy piros színű kis táska a kezében, harmonizált hajának és ruhájának színével. Ahogy ott lépdelt a szőke nő mellett, egyáltalán nem látszott rajta, hogy zavarba volna, vagy éppen a légyott lebonyolítása miatt lámpaláz fogta volna el.

Dezső fontolgatta a helyzetet, tudta gyorsan kell döntenie, mert a szexben nem lehet az időt húzni. Ezt már tapasztalta az asszonytól is. Mindig mondta neki, hogy egy kicsit lelassult, körülményesen vetette le a trikóját, a gatyájáról nem is beszélve.

- Mit húzod az időt? Kell neked ez a barlang, vagy mészkutya sétálni? - türelmetlenkedett mindig az asszony.

Ilyenkor leforrázódott, már el is ment a kedve az egésztől. Némán összeszedte levetett ruhadarabjait és kiment a fürdőszobába. Belenézett a tükörbe, aztán annyit mondott:

- Ökör!

Ezek után nehezen tett kezdeményezést egy újabb kísérletre. Azon ábrándozott, ha egyszer jönne egy igazi, tüzes

asszony, lányról már nem is beszélve, az biztosan nem forrázná le ilyenekkel. Ha kellene, kívárná, akkor ő is más lenne, ugrásra kész!

Most pedig itt van ez a fiatal lány. Biztosan figyelmesebb lenne. Hiszen ezt a mesterséget csak úgy lehet űzni, ha a hölgy az igénybe vevő, megrendelő szerinti aktusra, figyelne.

Még egyszer megnézte a fiatal lányt. Kedvet kapott a légyotthoz, még akkor is, ha az öreg szőke nő, ott legyeskedik.

- Még egyszer, mennyi? - kérdezte az árat Dezső.

- Kettőezer, csak neked! - mondta izgatottan a szőke nő.

Érezte, az üzlet létre fog jönni.

- Te olyan szimpatikus vagy. Kezét a vállára tette, ő inkább szívesen érezné a lány kezét a vállán. De az üzletkötésben a közvetítő jobban benne van.

- Akkor megyünk! - mondta Dezső és érezte csodás lesz ezzel a fiatal lánnyal. Aki állítólag még kezdő. Elképzelte, milyen is lehet ezzel a harmatos vörössel.

A Nyugatitól nem mentek messze, csak a Kresz Géza utcáig. Szürke, keskeny lépcsőház vezetett fel az emeletre. Itt tágas, hosszú folyosó fogadta őket. Dezsőnek feltűnt, ahogy haladtak a folyosón előre, jobbra és balra, elég sűrűn lakás bejáratokat látott. Biztosan kis garzonok, gondolta, de aztán amikor beléptek a lakásba, mindjárt eszébe jutott egyik

barátjának a története. Itt azért vannak ilyen sűrűn, ezek az egy szobából, mosdóból, vécéből álló lakások, mert ezek régen, még a háború előtt kupik voltak. Úgy látszik az eredeti funkciótól a ház, több évtized után sem tudott megválni.

- Ez a Piroska lakása! - mondta a szőke nő.

- Elég pici!

- Nem baj, arra pont elég!

- Ez igaz!

A lakásban egy széthyitható rekamié, kockás piros színű pokróccal letakarva. Két fotelszerű ülő alkalmatosság, egy kis asztalhoz tolva. A falakon női fotók, ruha nélkül, akt képekben, mintha étvágyat akarnának gerjeszteni a következő percekhez. Letelepedtek, a lány egy fehérnek tűnő lepedőt terített a rekamiéra. A szőke bement a fürdőbe, az ajtóból visszaszólt.

- Kezdhettek, úgy ahogy mondtam neked! - és a lányra kacsintott és becsukta az ajtót.

- Az összeget előre kérem! - mondta a lány határozottan, szinte már rutinból.

- Elnézést! - tette hozzá zavartan Dezső és a pénztárcája után kutatott. Nehezen kivette a zsebéből, mert a pénztárca keresztbe fordult, nem akart kijönni. Kinyitotta és két darab ezrest tett az asztalra

- Köszönöm! - tette még hozzá és kissé elpirult az arca.

Dezső ott állt a lánnyal szemben. Szemei fényesen csillogtak. Feléje nyúlt, magához húzta. Kezében érezte a lány mellét, amely masszívan tartotta formáját. A lány megoldotta Dezső derékszíját, ő pedig kigombolta ingjét. A lány segített levenni. A trikóból is kibújt. Félre dobta, aztán a pantalló következett. Egy mozdulattal kilépett belőle, azt is a székre repítette. A lány keze már az alsónadrágját érintette, mikor kivágódott a bejárati ajtó. Egy kombinált szekrény nagyságú férfi állt az ajtóban. A zajra a szőke nő is kijött a fürdőszobából. A férfi elkapta és nagy csattanásokkal kísért pofonokat zúdított

rá. Látszott rajta, hogy tényleg mérges és nem lámpalázás. Feszült benne a hirtelen jött méreg.

- Megmondtam neked, vele nem csinálhatod ezt! - kiabálta.

Szólni szeretett volna a szőke.

- Elég, ha te kurva vagy, ő nem lesz az! - szögezte le egyértelműen.

Dezső megszeppenve állt a rekamié mellett. Szemével a nadrágját, trikóját, ingét kereste. A szekrény nagyságú férfi feléje fordult:

- Szedd össze a holmidat és takarodj! - rivallt Dezsőre, aki megsemmisülve, sietve magára kapkodta levetett ruhadarabjait.

- Menj, még nyugodt vagyok! - tette hozzá kemény hangon, figyelmeztetőileg, még jobb kezének mutatóujját is felemelte.

Dezső gyors mozdulatokkal feltépte a bejárati ajtót. Utolsó képként a vörös hajú lány, félelemmel teli arca maradt meg számára. A folyosón igazította meg magán a gyorsan felvett ruháit. Az otthoni fürdőszobai jelenet jutott az eszébe, aztán hozzá tette:

- Te tényleg ökör vagy!

Munkanap fényképezés

Az alacsony, kopasz negyvenöt éves Kramlák, aki a gazdasági ügyekért volt felelős, vagy vélte magát annak, felemelt fejjel nézett a többiek szemébe. Mindig arról beszélt, hogy megfontoltan, takarékosan kell élni. Nincs pocsékolás, pazarlás. Ebben biztosan igaza is lehet, meg így is kellene lennie, de valahogy a létszámra vonatkozó nadrágszűj szorítás nem fért az emberek fejébe. Szóval, amikor elhatározták, hogy ezt a Hivatalt létrehozzák, biztosan alaposan kiszámították, hány ember kell. Most mégis az a baj, sok a bérkifizetés. Kevesebb ember is elláthatná ezeket a feladatokat. Ez aztán jókora ellentmondás a foglalkoztatás céljával. Kramlák minden értekezleten hajtotta a magáét, mint általában a vezetők többsége. Kisebbségi létszám, bérmegettarítás, karcsúbb költségvetés. Ez a karcsúsítás már olyan tétel volt, amelyet többször körbejártak, lezártak. A legmodernebb divatnak is megfelelt volna ez a mostani trendi. A dolgozók ilyenkor azon töprengtek, ő hogyan esik bele ebbe az elképzelésbe. Szóval belül marad-e, vagy kintről sóvárog csak, idézve a múltat.

Ez egyelőre titok maradt, csak arra volt jó, hogy felborzolja az érzelmeket, az emberek ferde szemmel nézték a másikat. A bizalmatlanság csak nőt, senki nem tudta mi a jó, a helyes. Ez a hír úgy két-háromhetente ismételt körbe futotta az épületet, mint a forgószél, aztán csend lett.

A hétfői reggel egy kicsit másként kezdődött, mert mielőtt megitták volna automatából kicsorgatott aromás reggeli kávéjukat, Demák Lajos a közvetlen főnök hívatta mindhármukat. Ők - Csomor Ferenc, Zsíros István és Tompa Pál - egy szobában dolgoztak, egymásra néztek, nem tudták eldönteni, mit jelent ez? Aztán hamar kiderült, mert Demák kezében tartott három kemény fedelű füzetet és

mindegyiküknek kezébe nyomot, egyet. A srácok értetlenül néztek először egymásra, majd Demákra, aki határozott szavakkal ecsetelte a helyzetet.

- Mától munkanap fényképezést hajtunk végre. A munkájuk minden percéről feljegyzést készítenek ebbe a füzetbe. Részletesen, pontosítva, hogy később nyomon követhető legyen.

Munkanap fényképezés! Fényképfelvételt készítenek egy napról, mégpedig munkanapról. Arról az időszakról, amikor a dolgozó dolgozik, ügyet intéz, szerel, formáz, kovácsol, valamit fest, incselkedik, ismerkedik, szépet tesz, ami éppen a munkakörébe tartozik. Ezt hogyan teszi, szépen, csúnyán, lazán, lángolva, hányaveti módon. A fényképek sorába kerül a kis apró munkaközi szünet is. Ez éppen micsoda? Kávészás, cigizés, beszélgetés, vagy csak úgy leül, mert elfáradt. Ezt aztán a főnökei hogyan ítélik meg? Fénykép készül arról, hogy a teljes munkaidőt végig dolgozza-e, vagy csak úgy tesz, színleli, hogy dolgozik. Ez utóbbi tevékenységet sokszor sokan végzik. Úgy tesznek, mintha nagyon fontosak lennének, közben nem tesznek semmit. Ez az álcázás. Szóval ezeket a pillanatnyi „felvételeket” értékelik. Aztán az értékelők minősítik. Ezek a minősítések döntenek el, a dolgozó rendes, szükség szerint végzi-e a munkáját, vagy csak úgy ímmel-ámmal? A munkanap fényképezésről úgynevezett sztár fotó, vagy aktfotó nem készül, pedig meglehetne mutatni, azt a meztelen valóságot, ami a munkahelyen folyik. Legyen az vállalkozás, intézmény, oktatás, netán egy magas minisztérium is. Nem lenne jobb, ha azt mondanák, pajtás nincs szükség a munkára, holnap ne gyere. Ez olyan álcázott demokrácia, majd meglátjuk, mi sül ki belőle. Nincs vér a pucájukban! Ma már nem készül felvétel, hanem irány a kijárat. Azonnal!

Értetlenül bámult a három srác.

- Nem titkolt szándékunk, hogy hármójuk munkáját felülvizsgálva, megnézzük, hogy ezeket a munkákat két ember is elláthatja majd.

Ez aztán megközelítési mód. Itt legalább az embert játékos formába teszik padlóra. De mi van akkor, ha valaki rafinált és jól adminisztrálja magát. Ő marad?

- Nahát, akkor vágjunk bele! - mondta Demák Lajos és intett a kezével, mintha vezényelne.- A naplót folyamatosan ellenőrizzük! - tette még hozzá és felállt, nyomatékot adva annak a szándéknak, hogy szöveg nincs a levegőbe, csak szöveg a papíron.

Zsíros István, aki a kereskedelmi ügyekért volt felelős gondolkodott. Itt most bajban van, mert munkaidőben kiszokott járni, egy-két ügyét elintézni. Hetente kétszer a délelőtti órákban légyottra jár a Pannihoz. Ezt azért mégsem írhatja, hogy dugni voltam. Valami nagyon rafinált módon kell kitalálni, hogy ne tudják megfogni és az állása is, megmaradjon. Elviselhetetlenné válna így az élete, csak bírja majd cérnával. Pannit sem veszítheti el, ez egy nagyon kényelmes megoldás. Nem kell keresgélni, szövegelni, fűzni. Ez a lány csak van, fekszik neki, amikor csak akarja. Ő is hasonlóan gondolkodik. Elvált, van egy gyereke, a nagymama neveli, vidéken. Kényelmes így, nem olyan ő, mint a férj, akivel dumálni kell, főzni, mosni rá. Eltűrni mindenféle kacifántosságát. Persze nem kívánja ezt ingyen. Kedveskedik Panninak. Múltkor is vett neki egy szép ruhát, meg

cipőt. Nem szokta ezt számolni, de tudja, hogy ingyen nincs semmi ezen a világon, még szerelemből sem, ha van egyáltalán.

Rendesen, odaadással írták a füzetbe, hol voltak, mit csináltak. A napi nyolc órából legalább másfelet, sőt két órát is elvesz a pontos, minden részletre kiterjedő jegyzetelés. Mi mindent megtesz az ember, hogy nyugalom, béke legyen.

- Képzeljétek el! - mondta Csomor Ferenc, aki az ipari témákkal foglalkozott itt a Hivatalban. - Még szerencse, hogy arról nem készült, vagy született felvétel, amit megértünk már itt. Volt egyszer egy névnap - mesélte tovább. - Ildikó volt az ünnepelt. Szokványosan indult, bevettük az első apró poharas kedvjavítót. Ildikó készült erre a napra, mert képzeljétek el, egybe esett az ötvenedik születésnapjával a névnapja is. Volt hidegtál, a Zoliék szobájába gyűltünk össze. Itt két szoba egybe nyitható és van még két kisebb szoba is. Ott van az egyikbe a szeroxgép. Az egyik szobába folyt az ünneplés, a másik volt az előkészítő. Itt tálalták a kaját. Ildikó süttött fasírozottat, majonézes burgonyát hozzá. Volt sült oldalas is. Szóval kajával dosztig voltunk. Ment a történetmesélés, meg a viccek tömege. Aztán Sanyi behozott egy tangóharmonikát, tudjátok a titkárságról. Hazaküldték érte, a főnök gépkocsija vitte, hozta. Szólt a zene, táncra is perdültünk. Borból és sörből annyi volt, hogy egy falusi kocsmát lehetett volna mennyiségéből forgalmazni, egy hétvégén. Érdekes, mások is megszagolták, mi készül itt. A végén voltunk vagy huszonöten, pedig Ildikó csak tíz embert hívott meg. De ezt nem bánta senki, a jó hangulat volt a fontos. A táncban én is összemelegedtem Zsuzsával. Már hónapok óta néztük egymást, beszélgettünk. Volt egy pici karérintés, érzelmi kapcsolat. Otthon fantáziáltam róla, milyen jó lenne vele. Elképzelttem a helyzetet, de ez nem következett be egyszer sem. Csupán sóvárogtunk egymás után. Ezt megérzi az ember, a nézésből, a beszédből. Már este kilenc óra lehetett. A társaság fáradt volt, de nem csendesült. Mi Zsuzsával bementünk a szerox szobába, hogy maradjon valami kézzel

fogható nyomat erről a napról. Valami csodálatos nyomat készült, mert Zsuzsa úgy nyüszített, nyöszörgött az aktus alatt, melyet én még élvező nőtől nem hallottam. Ha erről készült volna munkanap fénykép, páran biztosan alaposan meglepődtek volna.

Már két hete játszották ezt az íródeákosdit, amikor sor került az első ellenőrzésre. Demák Lajos összeszedte a füzeteket, de kikötötte, hogy amíg nem hozza vissza, piszkoztatban, külön papíron folytassák a jegyzetelést. Most azt hitték, fellélegezhetnek, de a kiadott parancs úgy látszik szigorú végrehajtást követelt.

Zsíros Pista másnap azon mérgelődött, hogy a jegyzetei eltűntek, pedig mindig magánál tartotta. Mondták neki, emlékezetből írja le, az idő olyan hosszú, hogy nem emlékeznek arra a pár órára. Zsíros Pista csak halogatta, de később bevallotta, hogy a vécére kellett mennie és ott nem volt papír, a nemes jegyzeteit használta erre a célra.

Aztán visszakerültek a füzetek, folytatták az elemző tevékenységet, amikor Tompa Pált, aki a munkaügyeket vitte a Hivatalban, hívatta a legnagyobb főnök. Pál érezte ez az utolsó nap, itt kitelt az esztendeje, mehet, amerre lát. Nem tudta elképzelni, hogy ebben a zűrzavaros - fontos - időszakban pont rá akar exponálni. Ott toporzékolt a titkárnő előszobájában, hol az egyik lábára helyezte testsúlyát, hol a másikra. Icuka a titkárnő mondta: - Foglaljon helyet, vannak bent, egy kicsit várni kell! Pál megköszönte, de nem ült le. Ebben a helyzetben nem tesped csak úgy el az ember, inkább ugrásra készebb.

Egy idő után nyílt az ajtó, a gazdasági ügyes fickó - a kopasz Kramlák - jött ki a főnöktől, majd ő is megjelent az ajtóban. - Gyere be! - mondta egyszerűen. Pál besétált, az „öreg” hellyel kínálta. Leült, várt. A főnök mosolyogva foglalt helyet vele szemben. - Hogy vagy? - kérdezte bizalmasan. Meglepte ez a közvetlen hang. Válaszolni akart, de az öreg folytatta: - Meg

akarlak kérni egy kis szívességre. Ez egy bizalmas dolog, odaadom a gépkocsimat és Ferivel, a sofőrömmel, elmentek a Dologi Szövetkezetbe - egy kis szünetet tartott, majd folytatta: - Hozol nekem pálinkát a repi keretbe. Ezt ők adják, van nekik szeszfőzdéjük, mi is sokat segítettünk nekik. Lesz vagy húsz liter, egy nagy demizsont majd ad neked Icuka. Délután el is mehetsz érte.

Pál beült az autóba, lebonyolította az „üzletet”. A demizsont felhozta a titkárságra. Végzett a feladattal. Azon gondolkodott, most mit írjon a naplóba? Ez nem olyan munkaköri feladat, egy munkahelyen sok olyan dolgot is el kell végezni, mely nem tartozik bele. Akkor most mit csináljon? Találjon ki valami frappáns feladatot, melyet ebben az öt órában végrehajtott? Ennyi ideig tartott a repi pálinka beszerzése. Ha azt írja, akkor megint bajba kerül, mert a munkanap fényképezésbe, milyen feladatnak minősítik majd ezt a tevékenységet? Most volt igazán bajba. Eszébe jutott apja szava, amikor egy csínytevése után megdorgálták. - Fiam, mindig az igazat kell mondani, abból nem lehet bajod! Úgy döntött hallgat az apja intelmére. Beírta a valós ténytet és ettől a perctől egy kiegyensúlyozott nyugalom szállta meg.

Másnap délelőtt Demák Lajos nagy buzgalommal összeszedte a naplókat, értékelésre. Pál nem szólt a többieknek a beírásról. Nyugalommal végezte munkáját. Délfelé Demák

Lajos berobbant az irodába, dühös volt. - Ilyet nem lehet beírni!
Hogy képzelitek a felmérést? - kiabált egy darabig, majd az
egyik szekrény tetejére feldobta mind a három füzetet és annyit
mondott: - Ezzel befejeztük! - kiment a szobából és üres csend
maradt utána. Többé szó sem esett a fényképezésről, senki sem
volt kíváncsi a „felvételekre”.

Elfelejtett ígéret

Az ablak függönye mögül, a résen besütött a reggeli nap. Egészen világossá vált a szoba. Fehér Lajos, ez a huszonöt év körüli srác először az alvó lányra pillantott. Eszébe jutott a tegnapi esti buli. Aztán az a tény, hogy a lány különösebb unszolás nélkül, követte őt ide. Nem akarta felébreszteni, de mozdulatára a lány is felkönyökölt az ágyban. Egymásra tekintettek, első pillanatban mind a ketten szótlanok maradtak. Kissé zavarban is voltak, hiszen ez volt az első közös ébredésük. Aztán a zavartságon túltették magukat. A fiú megölelte a lányt. Érezte testének melegét. Átfutott rajta a tegnapi esti és éjszakai élmények sora. Örömet töltött el, valami különös érzés még ezen kívül, de hogy ez mi, erre nem tudott magyarázatot adni.

Irének kék szemébe nézett. Ennek a tizenhat éves, gimnázista lánynak, izzott a tekintete, melyet erőteljesen aláhúzott formás, szabadon hagyott mellei. Fehér Lajos nem tudta, hogy mit is nézzen, mert mind a kettő vonzotta. Szótlanul nézte a lányt, majd egy hosszabb hallgatás után megszólalt: - Sokszor elmaradtál már? – kérdezte a lányt. – Reggelig? – tette fel a kérdést Irén. – Igen! – mondta a fiú. A lány ránézett. A tekintete meleg volt és nyugodt. – Még nem! – Ez az első? – lepődött meg Fehér Lajos és valami győzelemféle érzés kerítette hatalmába. A lány intett a fejével, hogy igen. – Akkor most haragszol rám? – Miért? – a lány könnyedén kérdezett vissza és kezdett öltözködni. – Hogy itt maradtál, és miattam szorulsz majd. – Ki akarta, hogy itt aludjak? – incselkedett a szavakkal Irén. – Erről vitatkozhatnánk! – szabadkozott a fiú egy kicsit. – De ki mondta ki? – Te... - mondta bizonytalan hárítással Fehér Lajos és nagyot nyelt. – Na látod, ezért tartom is a hátam! Vagy megbántad? A lány kérdése egy kicsit keményen hangzott. – Ne mondj ilyet! – tiltakozott a fiú és megölelte a lányt. Ebben az ölelésben, szerette

volna kifejezni, hogy szép volt minden. Kibontakozott az ölelésből és újbóli zavarát oszlatván, megkérdezte a lánytól: - Iszol egy kupicával? – kezébe vette a konyakos üveget. – Nem! – tiltakozott. – Felfrissít, éhgyomorra jó! – biztatta a fiú és poharak után nyúlt. – Akkor iszom! – egyezett bele. Ez már egyértelmű döntésnek látszott. Öntött és ittak. – Brr..., de erős! – rázkódott meg a lány. – Szokás kérdése, nekem már nem! – húzta ki magát Fehér Lajos, ezzel is mutatva férfias mivoltát. – Hallgatnék egy kis zenét – vetette közbe Irén. – Milyet? – kérdezte készséggel a fiú. – Friss jazzt! – volt a válasz. – Parancsolj!

Fehér Lajos előkeresett egy CD-t és becsúsztotta a gépbe. Bekapcsolta. – Megfelel? – kérdezte pár taktus után. A zene feldobta őket. Ezzel mintha beindult volna valami, mozdult a láb, a test, a szív ritmusa.

- Igen!

- Mosakszol?

- Nem!

- Miért?

- Majd otthon megfürdöm!

- Anyád nincs otthon?

- Dolgozik!

- Elkísérjelek?

- Ne fáraszd magam. Jobb szeretek egyedül. Pihenj még!

- Nem tudok. Lekísérlek! A párbeszéd is pergővé vált. Érezték ez az esti, éjszakai együttlét, eddig tartott. Most talán jobb lenne egyedül, hiszen újból át kell gondolni mindent. Helyre kell tenni az eseményeket. Felöltöztek és Fehér Lajos lekísérte a lányt a villamoshoz.

- Találkozunk? – kérdezte, amikor a villamos ajtói kinyitódtak. Indulásig már csak pillanatok voltak hátra.

- Akarod? – mosolygott a lány.

- Ilyet kérdezni? Este a szokott helyen! A lány már a peronon állt.

- Jó! Megígérem! – erősítette meg. Becsukódtak az ajtók.

- Siess... várlak! – kiabálta a közben elindult villamos után Fehér Lajos. Hosszan nézett a tovatűnő lány után, de gondolatai már az éjszakai eseményekre kalandoztak vissza. – Mi maradt utána? Csak az emlékek, vagy az érzések? Nem tudom! Mit érzek most? Jó volna... az első alkalom, nekem adta... csak velem, de miért? Szeret? Szeret! – Mit jelent szeretni? – volt a további kérdése. – A férfié lenni, vagy mást? Biztosan még mást is! Ő mit érezhet? Oly keveset tudott rólam, én is róla, vagy az nem baj? Az arca... miért olyan az arca? Nem szép, mégis vonzó. A teste, a melle csodálatos! Miért nincs összhang? Tartós lenne ez a kapcsolat? Nem tudom... talán... - kusza vibrálások után jöttek a gondolatok, melyek mindent összezavartak.

Szótlanul, magába roskadva bandukolt az utcán. Talán már délelőtt tíz óra is elmúlt, amikor egy kereszteződésben, a piros lámpánál, megtorpanva állt. – Mi mást tudnák tenni ilyen jó időben? – kérdezte hirtelen és egy nagy medencére gondolt. Kiment a Palára. Helyet keresett, jó naposat és hasra feküdt. Érezte milyen forrón, éget a tűző nap. Valahogy, az éjszakai kaland után, jól esett. Ellazította testét, a fáradtság szétáradt benne. Szempillái leragadtak. Félóra után felriadt. – Napon nem szabad aludni! Felkelt. Egészen megizzadt. Zúgott a feje. – Kissrác koromba is így jártam! – emlékezett vissza. – Elaludtam otthon a kertben egy diófa alatt. A nap tűzött, meleg nyár volt.

Először az árnyékban feküdtem, aztán ahogy telt az idő, az árnyék is elment, csak a tűző nap maradt. Napszúrás lett a vége. Lázás voltam! – másra már nem emlékezett. – Most meg szomjas vagyok! Sört akart inni. A medence szélén, az alacsony vízbe gázolva ment.

- Ez a Jenő a melóból! – állapította meg. Ott állt vele szemben a kollégája, ez a bronzbőrű, rövid hajú fiú, aki pár évvel idősebb nála. Jenő egy nagyon fiatal lány kezét fogta. Talán tizenöt, tizenhat éves lehetett. Nem volt zavarba. – Szabin vagy? – kérdezte hirtelen Jenőtől. – Nem, kiléptem! – válaszolta röviden. Fehér Lajos értetlenül nézett rájuk. Jenő pár pillanatig, kissé értetlenül bámult, de rögtön rávágta: - Mit lehet ezen nem érteni? Ki-lép-tem! – mondta tagoltan és egyben győzedelmesen, mint egy hőstettet. – Csak úgy? – az újabb kérdés. – Ne gyerekeskedj már, untam én azt a melót! – szögezte le. – És most mit csinálsz? – kérdezte értetlenül. Jenő megvonta a vállát és vidáman annyit mondott: - Nyaralok a kis menyasszonyommal! – és átölelte a fiatal lány vállát, aki kedvesen mosolygott és Jenőhöz simult. A fiú élvezte ezt a ragaszkodást. Egy kis szünet után tárgyilagosan hozzá tette: - Majd alakulnak a dolgok, Olga papája megígérte, hogy segít! Olga mosolygott, Jenőre nézett és úgy mondta: - Az apám, ha valamit megígér, meg is teszi! Ezzel, mintha a sorsdöntő kérdésre, pontot is tettek volna. Intettek Fehér Lajosnak és átölelve egymást, tovább sétáltak a tűző napon, a lubickoló fürdőzők gyűrűjébe.

Fehér Lajos állt egy darabig szótlanul, majd az estére gondolt. – Irén vár! Menni kell! – döntött és az öltöző felé vette útját. Letusolt, lassan öltözött, nem akart sietni, este nyolcig még van bőven idő. A bejáratí büféjénél vett egy szendvicset, ivott egy pohár sört, és ahogy majszolta a kolbásszal, paprikával teletömött zsemlét, arra gondolt: - Szerencsés ember vagyok! Szerencsés, mert megismertem egy fiatal, tiszta lányt, aki csak az enyém! Senki másé!

Melegség, nyugodtság futott át rajta. – Ez lenne a boldogság? Ha ez, akkor nagyon jó! – összegezte és a tegnap esti presszó felé, vette útját. Pontban nyolckor ott is volt. Várt türelmesen. Először még nem akart leülni egy asztalhoz, kint várakozott. Sétált a bejáratú ajtó előtt. Megtett jobbra és balra is tíz métert. Nézelődött, Irén még nem érkezett meg. A séták egyre hosszabbra bővültek, az idő is telt. Már ott tartott, hogy az ajtótól való távolság mindkét irányban meghaladta a kétszáz métert. Onnan, ha visszapillantott a szürkületben már nehezen lehetett alakokat pontosan felismerni. Néha Irén alakját vélte felfedezni, ilyenkor meggyorsította lépteit. Aztán a sietéstől sűrűbben vette a levegőt, már száradt a torka is. Irén sehol, pedig ezt a távolságot sétáló léptekkel, ötször is megtette. Egyre idegesebb lett. Nem tudta, mit tegyen. Már kilenc óra körül járt az idő, a séta sem esett jól. Irénről sajnos nem tudott többet a tegnap esti, éjszakai eseményeknél. Másnap, harmadnap is elment, megtette az esti sétáit, de a lány ezeken a napokon, ott nem jelentkezett.

Orrvérzésig

Ormos Feri, most ért az igazi férfikorba. Nemrég múlt huszonegy éves, pár éve nagykorú, önálló döntési joggal rendelkezett. Saját sorsát ő irányította. Úgy érezte, másnak nincs beleszólása. Szülei ezt ténylegesen nyugtázták is. Már nem kérdezték tőle, merre jártál, mit tettél, és mikor jössz haza? Feleslegesnek tartotta, hogy erről faggassák. Dolgozott, a fizetésének nagy részét haza is adta, tehát rendes srácnak ismerték a környéken. A lányok kezdték érdekelni, hiszen szervezetében minden úgy működött, mint azt a természet törvényei szerint, a teremtő, megalkotta. Nézte a lányokat, tetszett neki, nem is egy, még a szomszédék Pannáján is megakadt a szeme. Ahogy telt az idő, úgy válogatott közülük. Persze csak elméletben, mert konkrét ismerkedésre nem került sor. Akiket mérlegelése során, talán megkedvelt volna, azok sem tudtak Ormos Feri vágyairól. Csak annyi tűnt fel nekik, hogy a srác többet forgolódik utánuk, mint eddig tette. Egyesek arra gondoltak, valami betegsége lehet, amely abban nyilvánul meg, hogy haladtában, mindig hátra-hátra fordul. Azt nem tudták, hogy gyógyítható betegség-e ez, vagy talán egy rokkantatási folyamat kezdeti lépései? Csak csodálkoztak és nem tudták mire vélni a helyzetet.

Ormos Feri innentől kezdve, úgy mondják, hogy sátor alatt aludt. Ugyanis az a bizonyos „rúd”, reggelre mindig spannolt állapotban volt és a lepedő, mint a sátorlap feszült rajta, Sajnos az volt a baj, hogy a lányokat nem merte megszólítani. Csak nézegette őket. Egyszer aztán, amikor moziba volt, azt vette észre, hogy egy magas, barna lány, aki korban azonos volt vele, nagyon nézi őt. Először azt hitte ez valami véletlen műve, talán nem is rá lehet kíváncsi. Hazamenve azért elgondolkodott. Neki is tetszett a lány, elmondta anyjának, hogyan néz ki.

- Az a körzeti orvos lánya. Eladó sorban van. Csinos, nagyon csinos! - mondta az anyja közömbösen, majd hirtelen kérdőre váltotta a szót.

- Csak nem az a lány tetszik neked? - csattant a kérdés.

Ormos Feri, hirtelen nem tudta mit válaszoljon. Tényleg tetszett a lány, nyúlánk alakja, szép formás mellei, barna haja. Talán az volt a zavaró benne, hogy a nyakába legalább négy bizsukkal kirakott lánc lógott. Láncok voltak mindkét csuklóján is, felcsavarva. Úgy nézett ki, mintha egy fémtelep mozgó reklámja lenne, ezzel a sok fémes, csillogó műtyűrökkel.

Öccse is tudomást szerzett erről, aki ezt úgy kommentálta:

- Csak nem az ócskavasas csaj? - kérdezte és felderült az arca. - Annyi fémdarabot aggat magára, hogy veszélyes lenne egy mágnes közelébe lépnie. Elkapná!

Ormos Feri ez a megjegyzés nem zavarta. Az elkapás tetszett neki, ő is ezt szeretné. Arra gondolt, milyen egyszerű lenne egyszer lefejteni róla azokat a csillogó fémláncokat, hogy a meztelen valóságában lássa. Ettől a gondolattól aztán kissé megrémült, mert anya szülte meztelenül nőt ő még sohasem látott. Most aztán azon morfondírozott, vajon milyen lehet egy ilyen lány meztelenül? Azt még el tudta képzelni, hogy a karjain, lábain nincs semmi. Hiszen a nagy melegben, így járnak a lányok. Tehát még azt is, hogy a háta csupasz, de hogy nézhet ki, amikor nincs rajta melltartó, vagy éppen bugyi? Ha nadrágban van, akkor tapasztalta, hegy és völgy vonulatai szépen kirajzolódnak. Ez van hátul, de mi van elől? Ez aztán izgalmas játékká alakult. Érezte, hogy lélegzete szaporábbá vált. Férfias vágyai testet öltöttek, csak feszengett. Valamiféle feszültséget érzett a fejében, mintha a vérnyomása magasabb lenne. Ekkor váratlan esemény történt, orrából lassan csordogálni kezdett a vér. Zsebkendőt szorított oda, de a vérzés nem csillapodott. Megfordította a zsebkendőt, de a vérzés nem akart elállni. Azt vette észre pár perc múlva, hogy az orrához szorított kendő, teljesen átázott. Próbált vattát keresni a

fürdőszobában, anyja cuccai között. Hosszas keresgélés után sikerült egy öklömnyi darabot előhalásznia, kis neszeszeréből. Vastag dugó formát sodort belőle és bedugta az orrát. Ekkor érzékelte, hogy a bal oldali orrlyukból folyt eddig a vér. A szobai tükörben megnézte arcát, amely a kapkodó forgatagban, többfelé is véres lett. Lemosta, a dugónak használt pamacs vége is véres volt, de legalább már nem folyt. Így nehezen vette a levegőt, szeretett volna megszabadulni tőle, de érezte, nem lehet, türelmet parancsolt magának.

Ismételten a lány jutott az eszébe. Tényleg, milyen szép formás minden rajta. Emlékezett, ahogy a moziból jöttek ki a nézők és mentek az utcán. Párosával sétáltak. Korzóztak, ez volt akkoriban a szokás. A lány előtte ment, egy barátnőjével. Nem siettek, csak úgy lépegettek, mozgott minden porcikája. Szép volt a lába, a haja, a vállai szinte fényesen ragyogtak. Ahogy a fejét tartotta, nyaka íve pompás látványt nyújtott. A sarkon, amikor elfordult, mert innen más irányba ment haza, feltűnt mosolygós arca, vidámságot tükröző barna szemei. Valami csábos kihívás vibrált ezekben a szemekben, amelytől Ormos Feri olyan érzés kerítette hatalmában, mintha legalább két kupica snapszot ivott volna. Teljesen szédült lett, a lány alakját még akkor is látta, amikor az már messze járt.

Elhatározta, legközelebb megszólítja, ott az utcán. Nincs abban semmi kivetni való, ez nem szemtelenkedés, hiszen a szemek játéka ezt már előre elrendezte. Tehát nem ismeretlenek egymás számára, csupán még nem beszéltek.

Az alkalomra várt, amely a szombati előadás után lehetőséget is kínált. Ormos Feri kisietett a moziból, ott várakozott a kijáratnál. Figyelte a kiáramló nézőket, észrevette, hogy a lány jön kifelé, ő is kereste szemével a fiút. Csak hirtelen az a probléma merült fel, hogy nem egyedül jött. Mellé csapódott egy szőke lány, azonban érződött, hogy szeretne tőle megszabadulni. A két lány közötti beszélgetés, látszatra is szaggatott volt. Mindig hátranézett, kereste, hogy Ormos Feri

követi-e? Amikor látta, hogy a srác követi, már csak a lánytól kellene megszabadulnia. Megálltak, többször is, de a szőke lány nem tágitott. Ormos Feri úgy érezte, most sem fog sikerülni, mert ez hazáig kíséri.

Egyszer csak bekövetkezett a fordulat. A következő sarkon elváltak. A srác csak a lányra koncentrált, aki szép lassan ment, mintha várná a megszólítást. Kettőjük között a távolság egyre csökkent. Ormos Feri szíve hevesen vert, a vér feltódult a fejébe. Érezte, itt baj lesz, amely hamarosan be is következett. Az orrából megint szivárogni kezdett a vér. Tudta, így nem állhat oda, mit szólna a lány. Lassúbbra fogta lépteit. A már előre elkészített vatta után nyúlt, bedugta az orrába. Még látta a lány, távolodó alakját. Meggyőződése, hogy mulyának tartja őt. De mit tehet ilyen körülmények között? Rábízta magát sorsára. Nem volt mit tenni. El kellett hagyni a porondot, mint azoknak a bikáknak, akiknek ezzel megadták az utolsó döfést is a viadalon. Farok horgasztással távozott a küzdőtérrel.

Aztán ahogy teltek a napok, kevesebbet ment moziba és nem arra az előadásra, melyre a lány járt. Párszor még látta az utcán, de a lány büszkén elfordította fejét. Ha tudta volna, hogy Ormos Ferinek, fiatalságának túlfűtöttsége miatt, kellett meghátrálnia, biztosan megértőbbnek mutatkozik. Ormos Feri ezt követően óvatosabbá vált.

Várt még pár évet, hogy rendeződjön benne minden.
Majd találkozott egy másik lánnyal, már az orra sem vérzett, de
a csillogó fém műtyűröket, sokszor még álmában is látta.

Hidegre szerelve

Tibi ott ült a Budai úti kiskocsmában, bejárat melletti kis asztalánál. Úgy foglalt helyet, általában reggel hatóra körül, hogy a bejáratnál szemben ült. Így legalább látta, hogy ki jön be egy felesre, fröccsre vagy éppen sörre, mert a pult is kézre volt tőle, csak félre fordította a fejét és mindjárt látta, ki mit kért. Mindenki csak Tibinek ismerte, a vezeték nevét senki nem tudta. Még a szakmája volt ismert, mert villanyszerelő volt. A Vidibe dolgozott, már, húsz éve, azonban amikor a rendszerváltás során a nagy tévé gyárat, hidegre szerelték, Tibinek is menni kellett, mégpedig az utcára. Keservesen élte át ezeket az időket, minden reménye szertefoszlott, hiszen ötvennyolc éves volt, amikor utoljára nyílt ki a gyár kijárat kapuja.

Kint volt az utcán. Ezt korábban, akkor érezte, amikor felmondott egy ktszénél és a munkakönyvvél a kezében, kilépett az utcára, de ez a döntés akkor az övé volt. Most mások döntöttek.

A szakmáját szerette, ezért is lett villanyszerelő. Ipari tanuló korában megtanulta, hogy a villannyal való foglalkozás, pontosságot, fegyelmezettséget igényel. A villany, az áram miatt veszélyes. A 220 volt feszültség nem játék, de aki betartja a szabályokat, annak nem eshet baja. Szeretett dolgozni ebben a szakmában.

-Legalább pár évet várhattak volna, nem többet csak kettőt és nyugdíjba mehettem volna - mondta többször is Tibi.

-Igazad van Tibikém, nem kellett volna elsietni azt a bizonyos rendszerváltást! - tették hozzá többen is.

-Biztosan sietős volt - szögezte le egy szőke, alacsony férfi, aki csak úgy bekapcsolódott a beszélgetésbe.

-Aztán most itt állsz, megfürödve! - tette hozzá Péter a csapos.

Nem tudta, most mitévő legyen? A kiskocsmában világosították fel, hogy a munkaerő központba jelentkezzen, hogy legalább munkanélküli segélyt kapjon a hátralévő időre.

A kiskocsmától egy utcányira lakott egy kétemeletes ház második emeletén. Egyedül élt, felesége már öt éve elköltözött a lakásból. Az ok egyszerű volt, mert Tibi meló végeztével, mindig itt kötött ki. Mire hazament, nem volt használható semmire. Egy szeget nem tudott beverni, és mint férj, szerető, használhatatlanná vált. Kérdés: - Melyik az a nő, aki ezt úgy simán, szó nélkül eltűri? Valószínű, hogy kevesen vannak, akik mégis, azok pedig olyanok, mint a fehér holló: - ritka „madár”.

Később, amikor már egy kicsit megerősödött és túl volt ezen a hercehurcán, túlélte ezt a nagy megrázkódtatást, mindig azt hajtogatta:

- Én csajági gyerek vagyok, rajtam nem lehet kifogni! - csak éppen a mellét nem verte.

Ment is ez a féle magatartás egy darabig. Az is segítségére volt, hogy mint szabad villanyszerelőt elhívták egy-egy kisebb szerelésre. A fürdőszobában kellett egy földelt konnektort felszerelni, mert az illető most vett egy mosógépet. Egyik helyen az elavult vezetékeket kellett kicserélni a falban. A másik megrendelőnek a bekrepált darálóját kellett elektromosan helyre hozni. Szóval akadt itt munka bőven. Először megmondta, hogy mennyit kér, már, mint forintban. Rendben ki is fizették. Ez a számla kiegyenlítés természetesen minden esetben a kiskocsmában történt. Leszámolta a megrendelő a kért összeget és hozzá tette:

- Tibikém, mit iszol? Mit kérhetek? - hangzott a kérdés.

Tibi először szabadkozott, aztán annyit mondott:

- Egy Hubertus és kíséretnek egy kisfröccs! - határozott egyszerűséggel.

Ahogy teltek a napok, hetek, már csak a Hubertus és a kisfröccs számított. Javított ő több Hubertusért és megszámlálhatatlan kisfröccsért, meghibásodott biztosítékot,

zárlatos kapcsolót, konnektor áthelyezést, meg amit a megrendelő kért egy szabad villanyszerelőtől.

Egy idő után a törzsvendégek, meg a napközben betérő ismerősök, szó nélkül fizettek Tibinek egy Hubertuszt, pár kisfröccsöt, hogy a barátság, meg a szolidaritás ne szenvedjen csorbát.

Sajnos Tibi egy idő után kiesett formájából, a villanyszerelés sem tudta lázba hozni, mint egy szakmáját szerető embert. Nem nagyon vállalt munkát, csak ült a megszokott asztalánál, a bejárattal szemben és szép ütemesen, néha szüneteket tartva, öntötte magába a Hubertuszokat, melyeket minden esetben, laza kisfröccsökkel kísért el.

Estére, már olyan állapotba került, hogy az asztaltól való felállás is olyan volt, mint egy erőkifejtést igénylő tornamutatvány. Többször kisegítették az utcára. Ott erőt gyűjtött és becélozta az egy sarokkal távolabb lévő lakását és bizonytalan, lassú léptekkel elindult hazafelé.

Ez a látvány, hónapokon keresztül, megszokottá vált. Kérdezték is a segítőitől az ott maradok:

- Sínre tetted Tibit?

- Nehezen ment, de lassan elindult! - összegezték az eseményt.

Aztán egy ősze futó reggelen, Tibi nem jött a kiskocsmába. Másnap reggel sem, az azt követő negyedik reggelen is távol maradt. Sörös Mari hozta a hírt:

- Képzeljétek, a Tibi meghalt! - először csak ennyit mondott.

Ahogy körbenéztek, az ott lévők némán bámultak a semmibe. Péter, a csapos szólalt meg először:

- Ez várható volt! - mondta csendes megállapítással.

Aztán Sörös Mari elmondta a részleteket is.

- Három napja szólt a rádió a lakásban, éjjel is. Feltörték az ajtót és a konyhaasztalra borulva találták meg. Már nem élt.

A hír lesújtólak hatott a szesztől időnként bátorságot, erőt kapó ivó cimborák körében is. Legalább húsz percre, elcsendesedett a kiskocsmá, mintha valaki megtiltotta volna, hogy beszéljenek.

Olyan befelé fordulás féle uralkodott el hirtelen. Ennyi az élet és egyszer itt a vég! - fogalmazódott meg összegzésként. Egy ballonkabátos férfi szólalt meg először:

- Igyunk Tibire! Pihenj pajtás békében!

Sörös Mari, aki arról híresült el, hogy csak sört ivott, ezt követően, oda szólt Petinek:

- Csapolj nekem egy korsóval!

Aztán visszatért a megszokott nyüzsgés, az életkereke sántítva, de forgott tovább.

Sörös Mari harmadnap a söntéspult fölé egy parti cédulát függesztett ki, rajta Tibi temetésének napja, helye Csajág, temető.

Öt cimbora, akik az elmúlt időszak során, néha Tibivel itták a nemesnek vélt Hubertusz, italt, elkezdtek szervezkedni, elmennek a temetésre. Ennyivel még emberségből is tartoznak Tibinek. Koszorút is rendeltek. Köztük volt a ballonkabátos férfi is, aki annyit mondott:

- Csajágon még úgysem voltam! - összegezte kissé szomorúan, így furának tűnő megjegyzését, melyen ő maga is megdöbbent.

Rendhagyó prémium

Gyula bácsi az évei szerint a hetvenhez közeledett. Ősz hajával, mokány termetével, piros arcával, jó egészségnek örvendett, legalább is ez volt a látszat. Az volt az elfoglaltsága, vagy éppen munkája, hogy a vállalkozó vej szerviz telepén olyan udvarosi feladatot lásson el. Így döntött a családi tanács, amikor látták, hogy Gyula bácsi a lakótelepi lakásban nem találja helyét. Legyen legalább valamiféle elfoglaltsága, ha már élete során munkához szokott. Minden reggel nyolc óra körül bejött a porta kapuján szürke Zsigulijával. Az udvari parkolóban letette kocsiját. Érdekes módon úgy állt be a parkolóba, hogy a többi autó takarta, szinte nem is látszott. Majd fogta vas talicskáját, söprűjét, lapátját és körbe járta a telepet. Összegyűjtötte az eldobált szemetet, rendbe rakta a területet. Volt olyan nap, amikor motoros fűkaszával lenyírta a fűvet, kint a telep előtt, de bent az udvaron is. Szép komótosan dolgozott, nem kapkodott el semmit. Meg saját beosztása szerint dolgozott, megvolt minden napra a feladat. Tudta, hogy az udvaron lévő szemetes konténert, minden kedden ürítik. Ilyenkor a hátsó kapun bejött a kukás autó, a két konténert a gép beborította a gyűjtőjébe. Az öreg, a sofőr meg a segítő egy kicsit elbeszélgettek. Olyan volt, mint ha egy szigeten lennének, ők hárman és kényelmesen, egy kis szusszanásként, szót ejtenének a hétköznapi gondjaikról. Volt, amikor a diskurzus a magas politikáról szólt. Amikor befejezték az eszmefuttatást a sofőr, meg a gépkezelő beszállt a kocsiba. A sofőr röviden megnyomta a dudát és kiszólt a lehúzott ablakon:

- Viszlát, fater, majd kedden jövünk! - mintha meg kellene magyarázni, mikor is következik ismét a látogatás. Az öreg intett a kezével, néha szalutált, az autó, pedig kigördült a telepről.

- Ez is megvan! - nyugtázta önmagának és ment a dolgára..

A szerdai nap a kávé automataé volt. A főnök megtiltotta a különböző helyeken folyó kávéfőzést, mert az rengeteg időt, elvesz a melóból. Egyszerűbb egy automata beállítása. Az kiszolgálja az igényeket. Ennek működéséért is Gyula bácsi felelt. Korábban traktorosként dolgozott egy térszben. Szántott, aratott, vagy éppen egy boronával a szénát gyűjtötte össze. Ettől az automatóval való törődés egy kicsit messzebb esett, de egyszer megmutatták neki, és attól kezdve úgy készítette, mintha egész életében kávéautomaták töltésével foglalkozott volna. Mert ugye kezelni kellett ezt a félautomata gépet. Arra volt csak képes, hogy a bedobott pénzért, kávé, teát, capucsinót, forrócsókit adjon, hozzá poharat, és ha több volt a bedobott pénz, a visszajárót lepengette. Persze ő is tévedhetett, mert ugye ő is egy félautomata volt. Nem kapott teljes kiképzést, így előfordult, hogy nem adott poharat, a kért italt a levegőbe töltötte. Legtöbbször rabló módon „zsebre” tette a bedobott pénzt és meg sem nyikkant. Még elpirulni is elfelejtett. Aztán néha a visszajárót felejtette leszámolni. Ezen soha nem csodálkoztak, mert ugye embertársaitól is megszokott dolog volt az ilyen. Tehát gondozni kellett, poharat tenni bele, kávé, cukrot, tejport, csokoládét, meg ami kellett ahhoz, hogy rendesen, előírás szerint működjön. Karbantartotta, csöveit lemosta, a szennyes folyadékot kiöntötte. Ilyenkor mindig megvendégelte magát egy forró csokoládéval. A nyitott ajtónál megnyomta azokat a gombokat, melyek ezt a részt működtették. Rájött, ha bentről egy kis pecék kiakasztásával úgy érzékelteti a géppel, mintha pénzt dobott volna be, teljesíti kérését. Ez volt a prémium számára.

Hozzá tartozott még az alapanyagok beszerzése. Leltárt készített, majd telefonon felhívott egy kereskedelmi céget, leadta a rendelést, a leszállított árukat, pedig az öltözőben lévő lemezszekrénybe gondosan elzárta.

Csütörtöki napon kellett a szerelőműhely fáradt olaját összegyűjtenie, egy központi tartályba egybe önteni. Ilyenkor

szedte össze az autószerelés, javítás során lehullott, kicserélt vas hulladékokat. A nagyobb darabokat az udvari lerakóba vitte. A kisebb, súlyosabb darabokat, pedig óvatosan becsempészte autója csomagtartójába. Hazafelé aztán a hulladékgyűjtő - MÉH - telepen, eladta. Ezt is a prémiumok közé sorolta. A portások nem nézegették, mit visz az öreg. Úgy voltak vele, ha elkapják, mit mondanak majd? - Az após lopja a vej szereldéjének a hulladék anyagát? Csak legyintettek! Az öreg meg is fogalmazta: - Egy kis zsebpénzt formálok belőle - mondta, ha mégis felnyitatták vele a kocsí hátulját. Csóválták a fejüket, de nem szóltak, elköszöntek az öregtől: - Jó pihenést Gyula bácsi!

Ez a vascsórák akkor alakult ki benne, amikor nyugdíjas éveit után a rendszeresen kereső ember számára megszűnik a fizetés. Mert ugye, amikor felvette a havi bért, nem szaladt mindjárt az asszonyhoz leadni. Volt egy kis birtoklási idő, amikor a pénz a zsebében lapult. Érezte, most gazdag. Persze relatív volt, mert ugye az ember azzal a pár ezer forinttal azért nem hancegethet. De mióta nyugdíjas, más lett a helyzet. Ez az udvari munka sem hozott kedvező változást, mert a havi bérét egy banki számlára utalták, ez az új rend, hozzáférni nem egyszerű, így öregén. Igaz a pénz nem úgy áramlott, mint aktív korában. Nem is kellett annyira, mert erre az időre az embernek megvan mindene. Ingból, gatyából, zokniból annyit halmozott fel, meg karácsonyra, névnapjára azt kapott ismerőseitől, rokonaitól, ajándékba, több nem is kellett.

Most ugye úgy van, hogy havonta, a megjelölt napon a postás hozza a nyugdíjat. Legtöbbször éppen az asszony kezébe számlálja le Attila, a postás, aztán átveszi a szállításra szánt borraalót és távozik. Az asszony bejön a szobába és elteszi a pénzt a szekrénybe. Gyula bácsit észre sem veszi. A bankba is az asszony jár. Néha azért ad neki pár száz forintot mondván: - Legyen magánál mindig pénz! - ezzel aztán el van intézve minden. Valóban egy darabig elég, mert cigarettára nem költ, már régóta nem dohányzik. Néha, ha nem ül az autóba, megiszik

egy fröccsöt. Ezt otthon is megtehetné, de izgalmasabb ezt a kocsmában elfogyasztani. Ilyenkor az ember hall híreket, ő is beleszólhat egy vitába, és nem utasítják rendre. Szóval, ennek különleges hangulata van. Ezt nem érti senki, csak az, aki bejáratos ebbe a világba. Jobb érzés, ha cseng pár forint a zsebében. Erre találta ki a hulladék vasanyag eladását, azzal úgysem lesz több a cégnek, meg a vej jól tudja az üzleti ügyeket csavarni, tehát nem keletkezik veszteség. Gyula bácsi és a szerviz közötti rend több évig működött, szépen, csendben, mindenki megalégedésére.

Történt aztán egyszer, az öreg Gyula bácsi nem jött dolgozni. Mondták az értesültebbek, beteg lett, hozzá tették: - Benne van a korban! A valóság azonban más volt. Panaszkodott, de csak az asszonynak, hogy fáj a gyomra. - Nem kell fröccsöt innia kendnek! - igazolta ezt ezzel a kifejezéssel. Az öreg meg hozzá tette: - Maga meg komolyan vehetne! Ennek a kétoldali párbeszédnek, az lett a vége, hogy orvoshoz került. Jöttek a vizsgálatok, labor, CT eredmények, és a végén az orvos összegezte. - Daganata van!

Következtek a kezelések, amelyek alaposan elhúzódtak. Sugárkezelés, később kemoterápia. Gyula bácsi olyan apróra fogyott, mint egy kis madár. Egyszer volt bent a cégnél, alig lehetett megismerni. A fehér ing nyaka csak lötyögött a testén,

olyan érzése volt az embernek, ha megfordítanák, talán ki is esne az ingjéből.

A szerviztelep képe siralmassá változott. A gaz felverte a műhely körüli placcot, a kidobált vas szerelvények hegyekbe álltak. Annyi volt belőle, hogy Gyula bácsi Zsigulijának hátulját többször is meglehetett volna tölteni, persze ha a veterán autó bírta volna a terhelést.

Pár perc, késés

Zsolt későn ébredt fel. Arca szőrös volt. - Így nem mehetek oda! - mondta hirtelen. - Borotválkoznom is kell! - állapította meg röviden, ahogy arcán végig húzta tenyerét. Ekkor már fél kilenc volt. Kilencre volt a találka megbeszélve Irénnel, helye Forgács utcai metró megálló. A felszínen, az újságáros bódéja előtt. - Tízperc borotválkozás, öt perc, öltözés és marad még negyedóra. Ha szerencsém van, akkor a jelzett utcánál leszek, időben! Neki kezdett. A szakálla ellenálló volt. A penge életlen. Fájt az arcüre a kaparás után. Valósággal égett és milyen vörös lett? - Egy kis púdert kell rátenni és mindjárt el fog múlni! - utasította önmagát. Így is volt. Pár perc múlva már nem is érzett semmit, csak az arca volt falfehér. A tervezett idő azonban elszaladt. Tizenhárom perc múlt el. Három perccel több, mint a kalkulált idő. Sietett és kapkodott. Ezért kevésbé haladt. Aztán egyszer úgy érezte, most kész, mehet! Lerohant a lépcsőn, ki az utca végére, ahol a villamos megálló volt. Villamos sehol, még a távolban sem.

Várt. Egyre türelmetlenebbül. Arra gondolt, Irén még tízpercet talán fog várni, de többet nem. Megmondta, nem szeret várni, senkire! Pedig most milyen szüksége lenne rá. Beérkezett egy 6-os szerelvény. Felszállt. Nehézkesen indult el. A Rákóczi útnál piros volt. Az idő egyre telt. - Sárga! - Végre! - Zöld! - nagy rántással megindult a szerelvény, de pár méter után meg is állt. Már csak nyolc perc volt hátra a kilenc órához. Újból eldült a villamos. Elég tempósan ment a Combinó. - Nem fog várni Irén! Pedig múltkor én szobroztam félórát. Ő akkor azt mondta: - Tudtam, hogy elkések, de nem is siettem, te úgysem vársz engem! - Miért voltál abban ilyen biztos? - kérdezte Zsolt a lánytól. - Egy lány megérzi, ha valaki szereti őt, és aki szeret, mindent megtesz érte. Ez így is van valójában. Kérdés: -

betartja-e azt valaki? - Ha szeretsz, most fordítottn, várni fogsz rám, tíz percet, vagy még többet!

A Király utcánál sárga volt a jelzés, de hamar zöldre váltott. A villamos nekilendült, de száz méter után a zöld jelzésből sárga lett, mintha megirigyelte volna, hogy találkozója lesz a lánnyal. Majd piros, ez azt jelezte, kár sietned, úgysem érsz oda, nem fog várni! - Bírom az ilyen jóslásokat! - gondolta Zsolt. Órájára nézett. Három perc múlva kilenc. Ideges lett. Észre sem vette, hogy elindult a villamos és már a Nyugati közeleg. Megállt. Leszállt és szaladt az aluljáróba, egyenest a metró bejáratához. Az ellenőrnek felmutatta a bérletét és rálépett a mozgó lépcsőre. Megpróbálta a lépcsőket kettesével venni, de ez nem ment, mert azokat magasra szabták. Csak lépdelt lefelé, mozgás közben. Mire leért pontosan kilenc óra volt! A következő metró érkezését az óra jelezte. Még három perc. Ez maga volt a végtelen idő. Mintha sosem múlna el. - Kilenc óra egy perc! Ugrott az óra mutatója. - Kilenc óra két perc! - regisztrálta az idő múlását. - Irén most biztosan türelmetlenül járkal. Óráját nézi - gondolta. - Kilenc óra négy perc! Most érkezett a metró az állomásra. Az ajtók hangos csattanással nyíltak. Mintha felfeszítették volna őket. Az utasok lassú, kényelmes léptekkel szálltak ki. Zsolt elé villant Irén arca. Szép ovális arc, kék szemekkel, barna, hosszú hajjal. Zsolt csodálta ezt a képet. Ilyen lány még nem volt az életében. Arra gondolt, milyen jó lenne, ha ez a kapcsolat Irénnel, hosszú lenne. Kedves lánynak tartotta az elmúlt három találkozás alapján. - De most már hiába megyek, úgysem vár meg! - töprengett idegesen. - Kilenc óra öt perc! Még mindig szálltak kifelé a kocsikból. - Miért nem iparkodnak? - mondta Zsolt és megpróbált helyezkedni a beszállásnál. Többen álltak előtte. - Kilenc óra hat perc! Végre beszállhatott. Helyet keresett, egy kis kapaszkodót, de mindenfelé álltak, közömbös arccal néztek az utasok a semmibe. Egy fogantyút végre elkapott. Most már biztonságban állt.

Elindult a metró. A fenti résekből a levegő egész hidegen vágott. Nem érzett semmit, Irént is elfelejtette. A keze, amelyikkel kapaszkodott zsibbadni kezdett. - Kilenc óra tizenegy perc és még van négy megálló! A metró szerelvény, pedig kényelmesen rótt a számára kimért távolságot. - Lehel tér! A piacra igyekvők kosarakkal kerülgették egymást. Telt az idő, majd a Dózsa György úti megálló következett. Itt nem voltak ki és beszállók, a szerelvény mégis több mint három percig állt. Aztán az Árpád-híd megálló következett. Megnézte óráját, eddig pontosan tizenhat perc telt el. Még egy megálló és vége a szenvedésnek, de addigra a késés húsz percre dagadt. - Itt már semmi remény! - állapította meg letaglózva Zsolt és elkeseredetté vált. Kirohant a megállóból. A lépcső tetején szétnézett. Irént nem látta az újságáros előtt. A megbeszélthelyen nem állt senki. - Itt kellett volna lennie. Tudtam, hogy nem fog megvárni! - lemondóan legyintett. -Egy kicsit még sétálok, hátha ő késik ennyit - tette még hozzá újabb reményt keltve.

Türelmetlenül járkált. Eltelt öt perc is, mikor a túlsó oldalon megpillantotta. - Mégis eljött, nem én késtem, hanem ő. De nem volt egyedül. Egy fiúval ment karon fogva. Ez a pillanatnyi kép arra volt jó, hogy bosszantsa egy kicsit, egyben elégtételt vegyen. A fiút nem ismerte. Irén egy futó pillantással átnézett

Zsolthoz. Szeméből azt olvasta ki: - Ne haragudj, de én nem szeretlek téged. Mintha megrántotta volna a vállát és fellengzősen ment tovább a fiú oldalán.

A Duna felé vezető utcába kanyarodtak. Még egyszer hallotta Irén meleg kacaját, melytől úgy meg tudott részegülni. Az utca mélységében egyre kisebbek lettek, valósággal összefolyt alakjuk, amint egymásba karoltak.

Vécés Pisti

Ez egy piac. Olyan piac, amilyen az ország több városában van, standokkal, elárúsító helyekkel, szabad asztalokkal. A szélein üzletek, ahová be lehet menni, vásárolni, húsárut, kenyeret, virágot, mezőgazdasági eszközöket, savanyú káposztát. A sorban ezen a soron, pont a sarokban van egy nyilvános vécé, mellette jobbra egy kiskocsmá, balra egy lángossütő. Logikusan az étkezés, ivás után biztosan a legcélszerűbb, legaktuálisabb hely egy vécé. Ugyanis a szükséglet kiköveteli magának az időt, a helyet. Tehát aktuális ez a hely a történet szempontjából fontos is. Ebben a sarokban elhelyezkedő illemhelyen Franciska néni teljesített szolgálatot, korábban. Egyszerű asszony volt, aki a város szélén lakott. Piacnyitáskor már ott volt és záróráig ügyelt a kifolyó, befolyó „ügyekre”. A vécé kívülről két ajtóval várta látogatóit, „Férfi” - „Női” felirattal. Belül egy kis előtér, kézmosó kagylóval és részlegenként két, kagylós fülkével. Így valóban egyszerű „üzemnek” lehetett tekinteni. Tehát arról volt többek között híres, hogy mindig patyolat tiszta és jó illatú volt. A megkönnyebbülés után a vendég a teljes felüdülés érzetét kapta és ezzel az érzettel is távozott. Franciska néni, pedig ott ült egy hokedlin a két ajtó között és kasszírozta a használati díjakat. Úgy tűnt, mintha mindig ott ülne az ajtóban, pedig be-beszaladt, hogy a rendet ellenőrizze és az esetleges hiányosságokat, a vendégek által otthagyott rendellenességet a legrövidebb időn belül, megszüntesse, korrigálja. Aztán, úgy csak privát, olyan szolgáltatásokat is végzett, akinek a bevásárlás során összegyűlt a pakkja, nehéz volt cipelni, nála ott a hokedli mellett, le lehetett tenni, ő felügyelt szigorúan, folytatható volt a bevásárlás.

Franciska néni már régi bútordarab volt ezen a piacon. Azonban pár évvel ezelőtt ezt a kereskedelmi egységet bezárták,

átépítés, modernizálás címén. Úgy két évig kívülről csak az építőket lehetett látni. Új standokat alakítottak ki, a zárt üzletek körben, oldalt kaptak helyet. A középső részt rácsos faasztalok tarkították, itt foglalhattak helyet a naponta változó őstermelők. Az átalakítás befejezése felé, versenyeztették a vállalkozókat, ki melyik helyiséget szeretné. Aztán eldőlt hol lesz a hentes, a mini ÁBC, a savanyúságos, a mezőgazdasági bolt, a pecsenyesütő, a lángosos. Egy volt csak biztos, Franciska néni és a vécéje. Ezen nem is volt vita, az elosztási térképen elsőként került fel a neve.

Pisti illemhelyi pályafutása úgy kezdődött, hogy Tóth Feri megkérdezte, csak úgy balhéból:

- Neked jól jönne ez a vécesség! - mondta és vigyorogva nézett Pistire. Még hozzá tette: - Te úgy is, reggeltől estig itt vagy a kocsmában. Csak pár méterrel kellene arrébb tenned a székhelyedet. Menne minden simán. A kocsmában lévők előbb megálltak egy pillanatra, aztán többen helyeseltek. - Tényleg, te vagy a legalkalmasabb erre. Szepesi Sanyi még meg is veregette a vállát. - Tudod, te ezt! - mondta és egy kis szünetet tartott. - Amióta betiltották a játékgépeket, melyen mindennap megnyerted a söröd árát, most majd pótolná, ami onnan befolyik. - Hát az eléggé vegyes! - kiáltott fel Pisti és már elképzelte, hogy az ajtó mellé kitett széken éppen ő üldögél Franciska néni helyett és könnyed mosollyal nézegeti a piacon megforduló embereket. Ha kedve úgy szottyan, beugrik a kocsmába, vagy beszél az ajtón: - Egy sört Laci bácsi! Így szemmel tarthatja birodalmát. A sört a kezébe fogja, mert ott kint is meglehet inni, mert teraszrész működik ott, nem tiltott.

Franciska néni nyugdíjba ment. Ilyen is van, a vécést nyugdíjba helyezték, letöltötte az idejét. A város alkalmazottja volt, főállásban. Így ez a hely üressé vált, pályázatot nem írtak ki rá, majd betölti valaki, akinek nem derogál a folyó ügyekkel foglalkozni. Egy darabig zárva is volt ez az intézmény, de a szükséglet, amely nagyúr, kikövetelte a minél előbbi nyitást, vele együtt a vécés főnök beállítását, kinevezését is.

Pisti nyugdíjazása előtt egy trafókat gyártó üzem, pénzügyi osztályán dolgozott, mint könyvelő. Nem volt ez valami magas beosztás, rajta kívül még hárman voltak. Az volt a napi feladat, hogy a kiszállításokról leadott számlákat kellett pontos sorrendben lekönyvelni. Ebben nem sürgette őt senki, de azt elvárták, hogy mind a négyen, a könyveléssel napra készen legyenek. Ha véletlenül valaki hiányzott, beteg volt, vagy éppen szabadságon, akkor a többiek között elosztották a ráeső számlákat. Ebből adódóan eléggé hullámzó volt a napi teljesítmény. Egyes napok nagyon szorosakra sikerültek, de ha mindenki ott volt, meg a kiszállítások sem voltak ütemesek,

lehetett lazítani. Ilyenkor Pisti, valamilyen ürüggyel kért egy kilépőt és elsétált az üzemtől három utcával arrébb lévő 28-as számot viselő italboltba és komótosan megivott egy üvegsört. Néha-néha elkísérte egy kis vodkával. Ez a mennyiség még nem okozott gondot, nem vették észre. Azonban, ahogy haladt az idő, a rendszerváltás időszaka is elérte az üzemet, minden fellazult. Felborult a gyártás, ebből kifolyólag a kiszállítás, majd a könyvelés. A napi kilépések ideje is megnőtt, vele együtt az elfogyasztott sörök száma is. De ebben az időben ezzel már nem törődött senki. Pisti is csak azon izgult, ne kerüljön az utcára. Legalább addig működjön az üzem, őt nem érdekli hogyan, csak meglegyen a szolgálati ideje, hogy nyugdíjba mehessen.

Mindig pedáns öltözete is kezdett a rendtől megfoszlani. Régebben, el sem tudta képzelni, hogy a pantalló nadrágját legalább kéthetente élbe ne vasalná. Ingei kifogástalanul simák voltak, ő maga vasalta, alapos gondossággal. A nyakkendő sem csúszhatott félre, még egy centit sem. Ebbe a piaci kocsmába, ha betért, megkülönböztetett figyelemmel üdvözölték. Aki nem ismerte, nem tudta mi a foglalkozása. Az idegenek egy magas beosztású valakinek vélték. A kifogástalan öltözködés igazi úri emberré tette.

Ahogy azonban bomlottak az üzemi körülmények, a környezet rendje, úgy tükröződött ez Pisti öltözködésén is. Már többször félre állt a nyakkendője, nadrágja sem volt olyan gondosan vasalt. Ingein laza gyűrődések látszottak. A cipőjén többször rajta maradt a tegnapi sár.

Ez az észrevehető nemtörődömség, a napi kocsmai jelenlét, egészen más színben tüntette fel. Nem akart ő ilyen lenni, de ez a nem akarás, valahogy rátelepedett. Egy idő után már természetessé is vált. Néha, megnézte magát. A tükörben csodálkozva látta megváltozott, borostás, beesett arcát. Ennek hatására, rendre utasította magát. Ilyenkor, pár napig az összeszedett, rendezett, pedáns Pisti volt.

Az idő múlásával Pisti kibekkelte az üzem vegetálását, vele együtt a végleges nyugdíjazását is. Azon a napon, mikor a nyugdíjazásáról szóló papírt kihozta a postás, a kiskocsmá a piacon tőle és ivó cimboráitól volt hangos. Innentől úgy járt ide, mintha itt lakna, csak este ment haza aludni, másnap a nyitást követően ott állt a pult sarkánál, vagy a játékgépet babrálta, nagy szorgalommal.

Pisti megkapta „kinevezését” a piaci vécésséghez. Valaki közbenjárta az ügyében, mert amikor felvetődött, ő maga sem tartotta komoly dolognak ezt az egészet. Egy csábította, hogy a kiskocsmához való közelsége nem szűnik meg, kap egy kis nyugdíj kiegészítést, a takarítás, a rend sem idegen tőle. Szóval, el lesz ő itt nyitástól zárásig. A titkos mecénás kilétére azonban sohasem derült fény, a városnál az első perctől úgy kezelték, mintha ő lenne az elsőszámú várományos, erre a beosztásra.

Tette a dolgát, ahogy azt annak idején Franciska nénitől titokban elleste. A változás csak annyi volt, hogy Pisti öltözkén is változtatott. Mégsem kell ide nyakkendő, ezt beakasztotta a szekrénybe. Vasalt nadrág sem kell a vécé kefe forgatásához, meg egy dzseki is elegendő, hogy a felmosó fát a ronggyal együtt, végig mozgassa a szürke keramik kockákon.

Így élt vécés Pisti, így teltek a hónapok, már belenyugodott, hogy a sors ezt adta neki. Éjszakai álmai is rendeződtek, csak azok közül egyet nem tudott sohasem megfejteni, miért vannak a vécé fülkék ajtai mindig tárva, nyitva, pedig ő azokat rendszeresen becsukja?

Halálos gázolás

Egyenletes léptekkel ment a járdán. Ez az egyenletes, könnyed járás nem volt rá jellemző. Vagy sebesen ment, de egyenetlenül, vagy csak úgy bandukolva. Az egyenletes járás légzését, mégis felgyorsította. Izgatott volt. Az események hatottak rá.

Vágó Lajos még vidám is volt. Örült a szerencséjének. Valóban annak, mert tényleg szerencséje volt. A kollégák a műhelyben rábeszéltek, vegyen egy lottószelvényt. Az a pár forint már nem számít. Elköltött ő már ennél, több ezerrel is többet. Ki tudja mire? Már nem tudná megmondani. Még talán a nagyobb kiadásokat sem. Mert ugye ilyen nem volt. Megnősült, úgy harmincéves korában. Nem akart ő asszonyt a házhoz. Megvolt egyedül is. De a szomszéd feleség úgy látszik szívéen viselte a sorsát. Kommendált neki egy asszonyt a közeli faluból. Belátta, talán jobb lesz kettesben. Ez a mostani négyes találat, azzal a másfél millióval, kibillentette egyensúlyából. Ennyi pénzt még nem látott együtt, ez különös érzéssel töltötte el. Feldobta, könnyű volt minden, nem is tudta megmondani, mikor érzett ilyet. Duzzadt az erőből.

Ez a könnyed légiesség arra ösztönözte, hogy fusson egy kicsit. A léptei is olyanok voltak, mintha nem ő irányítaná. Valami más erő kényszerítene erre. De aztán mégsem jött össze a futás. Mit szólnának ahhoz, hogy egy rozzant hatvanas, csak úgy fut az utcán. Ez égő lenne, jobb is, ha nem fog neki. Csak piano, mértékkel. szépen, lassan.

Odaért a térhez. Fociztak. Iskolás gyerekek rúgták a bőrt. A pattogó labda hangja felvillanyozta. Mikor is rúgott ő bőrfociba? Van vagy húsz éve. Ilyen srác volt, mint ezek a téri gyerekek. Mégis milyen lenne, ha így felnőtt fejjel közéjük állna? Közeledett a buszmegállóhoz. Talán, még a látómezőben

ott vibrált a környező házak sziluettjei is. Meg az út, ahol szemben egy piros autó jött. A megállóban több ember állt. A labda feléje gurult, úgy előtte két méterrel. Gyorsan, pattogva tört utat magának a fűben. Oldalt látta a srácokat. Kombinált, mérlegelt, utána fusson, mutassa meg foci tudását? Kezelje le a labdát és szép ívvel rúgja vissza a srácokhoz? A labda kigurult az útra, az utána futás, már a lábában volt. A fej még nem adta ki a parancsot a futásra. Ő maga is csodálkozott, miért nincs meg a késztetés a mozgásra? A labda már az úttest közepén volt.

Érezte a zajból, hátra nem nézett, csak a labdát figyelte, de mégis kétfelé koncentrált, hogy egy busz közeledik. A busznak menetközben különös zajai vannak. Vágó Lajos sokat utazott Volán buszokkal, azzal járt a közeli faluból dolgozni a gyárba. A busz, amikor megiramodik, a sofőr a gázra lép, vagy amikor már lendületből közeledik, tompa, váltakozó, öblös hangokat ad. A többi bár nyomást tartalmazó kerekek gumijai gurulnak az aszfalton. Persze ehhez hozzájárul az út egyenetlen felülete is. A zaj, ismerős volt. Tudta, hogy ez nem lehet más, csak egy csuklós busz. Menetrend szerint közlekedik, ott a megállója. Előre tekintett. Azt is észlelte, hogy a hang hatására a megállóban eddig egykedvűen álldogálók tömege, megbolydul. Helyezkednek, hol lehet egyszerűbben felszállni, még akkor is,

ha az irány már előre kijelölve. Csak a sofőr első ajtaján! Mégis próbálkoznak más ajtónál, hátha nekik sikerül.

A labda után akart futni.

Érezte, hogy az a bizonyos, nagy sárga tömeg, ijesztő lendülettel oldalba kapja. A bal karjába éles fájdalom hasított, aztán a lába is fájni kezdett. A becsapódó lendülettől az úttestre zuhant A sárga testről úgy lefolyt alakja, mint az eső. Most már a jobb oldala is fájt. A busz tolta maga előtt, cipői leestek a lábáról, hirtelen a fájdalomon túl, a lába is fázni kezdett. Egy durranást hallott, mintha kipukkadt volna valami. A labda volt. Aztán nagy forróság futott végig a mellén, még látta, hogy a vér előnti testét. Aztán a feje koppant az aszfalton. Innentől kezdve elsötétült minden. Még egy éles sikolyra emlékszik, amely olyan volt, mintha mindent kettévágna. Csak a sötétség maradt meg számára, pedig tudta, másnap a sajtó közli:- „A Zöldfa utcai buszmegálló előtt, féktávolságon belül az úttestre lépett egy hatvan év körüli férfi. A csuklós busz halálra gázolta.”

Eltelt vagy öt perc, amikor derengeni kezdett. Ott állt az út szélén, lábai nem akartak engedelmeskedni Meg sem tudott mozdulni, olyan volt, mintha cipője ólomból lenne, ha most oldalra szeretne dőlni, nem tudna, mert oda van cövekelve. Előre tekintett. A sárga busz végét látta, amint balra indexelt. A kipufogója sűrű, kékes füstöt eresztett a távolodó monstrum mögé.

Egy görbe nap

A melóhelyből az egyik szombaton vagy tízen átrándultak a szomszédos szlovákiai Pöstyén fürdőhelyre. Gondolták lesz egy jó napjuk, fürdenek egyet a meleg vízben, meg isznak párüveg Fácán sört, esznek egy kis hagymás ruszlit, mert ezeket mostanában hazai földeken nem lehet kapni. Jól indult minden, a határnál nyitva állt a kapu, állt a sorompó. Sahynál meg is álltak. - Egy lépést sem tovább! - mondta Zács Feri. - Egy sör, Becherovkával bélelve! - csettintett a nyelvével, mintha az italok ízét már is érezné a szájában. Leparkoltak a három autóval és kerestek egy sörözőt. Kis Misi, aki valóban kistermetű ember volt, felfedezte a hagymás ruszlit kimérő üzletet, amelyben nagy fehér műanyag poharakba tálták a sózott halat, természetesen hagymával. Hozott is három nagy adagot, melyet letett az asztalra. Páran finnyásan csavargatták az orrukat, a hagyma illata nem volt ínycsiklandó. Azonban a harmadik Becherovka után, már mindenki falatozott a ruszliból. Úgy ették, mintha ez lenne a mindennapi ebédjük.

A hangulat kezdett emelkedetté válni. Kárpáti Béla, ez a nagydarab, szakállas fickó volt a leghangosabb. Olyan érzete volt az embernek, aki nézte őt, mintha kelepcéből szabadult volna és most önfeledten szórakozik. Mindannyian érezték, kell egy kis kikapcsolódás a napi hajtás után, úgymond egy kis „áramszünet”. Dél felé az egyetlen hölgykísérő, Pannika, indítványozta - Menjünk fürödni!

Bizonyára izgatta fantáziáját, mit szólnak majd a fiúk, ha meglátják, kétrészes, piros fürdőruháját. Erre az alkalomra vette, biztos volt a sikerben.

Pöstyén fürdőig, az út lassan telt, az autók egyenletes tempóban futottak. A srácok természetesen a Becherovkázó sörözőt elhagyva, hamarosan lapos pillantásokkal szemlélték az

elsuhanó tájat, amelyre aztán később nem is emlékeztek. A fürdőhöz érve, egyből élénk és vidám lett a társaság, mintha egy karmester, intett volna pálcájával. Előkerültek a fürdő rucik, rövid átöltözködés után a fedett medence szélén állt a kis csapat, merülésre készen, csak Pannika hiányzott. - Hiába a nők, azok a fürdés előtt is sminkelnek! - mondta Kis Misi és körbe tekintett. Meglátta Pannikát a piros, kétrészes fürdő ruciban és felkiáltott. - Odanézzetek! A többiek zsinóron fordították fejüket a megjelölt irányba. Néma, döbbent csodálkozás ült az arcokra. Pannika élvezte a helyzetet. Szép mellein, formás fenekén csak úgy virított a piros fürdőruha. - Mit bámultok, nem láttatok még ilyet? - szólt oda a fiúkhoz és lassú, kimért léptekkel besétált a vízbe. Csak akkor ocsúdtak fel a fiúk a merev, görcsös bámulatból, amikor Pannika a medencéből vizet fröcskölt feléjük. Erre mindnyájan a vízbe rohantak.

Zács Ferinek egy idő után, elege lett a meleg vízből. A kis alapterületű medencét körbe korlátok vették körül. „- Vízbe ugrálni tilos!” - felirat volt olvasható a táblákról, melyeket körbe a falon helyeztek el, piros felirattal. Mindenki az egyetlen lejárati lépcsőn közelítette meg a medencét, amely zsúfoltságig megtelt. Kárpáti Béla hatalmas felsőtestével időnként felbukott a víz alól. Ilyenkor arcáról, szakálláról patakokban folyt a víz. - Én vagyok a Móbidik! - kiáltotta és torz mosoly bujkált az arcán. Kint is volt egy medence, feltöltve vízzel. Nem úszkált benne senki, a májusi napsütés, még csak kóstolgatta a vizet. Zács Feri kijött a medencéhez. Nagyot szippantott a mozdulatlan, de friss levegőből. Meglátta a vizet, a sörtől kissé kótyagos volt a feje, vágyott egyet úszni. Beugrott a vízbe. Ez egyszerű volt, csak el kellett hagynia a medence szélét. Most úgy érezte, ez nagyon egyszerű. Miért ne lenne egyszerű, ha az ember, csak úgy beugrik a vízbe. Csobban egyet, aztán feljön a felszínre és kész! A víz hideg volt. A lába nem ért le a medence aljára. Hirtelen rémület fogta el. Tudta, hogy úszni kell, mert ha nem, akkor vége mindennek. Megpróbált elfeküdni a vízen, érezte, hogy ez nem

sikerült. A feje közben a víz alá futott. Levegő után kapkodott, de csak a víz jött a szájába. Aztán egyszer csak érezte a levegőt. Nem látott, a szeme is tele volt vízzel. Aztán kapkodva szívtá magába.- Nyugalom! - erőltette magára. A medence széle eléggé messze volt. Mellúszással tempózott. Érezte, hogy halad a medence széle felé. - Csak így tovább! - nyugtatta magát. Kissé megrémülve tempózott. Néha úgy érezte ezek a mozgások nem eléggé hatékonyak. Szinte nem is érezte, hogy halad előre a medence széle felé. Pedig oda kell érni, ez jelentheti a megnyugvást. Ha nem, vége mindennek. Olyan érzése támadt, hogy már tele a szája a medence vizével, aztán hirtelen kikerült a feje ismét a vízből, kiköpte és mély sóhajjal levegő után kapkodott. Ezzel a kapkodással egy kisebb adag vizet le is nyelt. Tudta, ezt nem szabad, csak tempózni, kitartóan a medence széle felé. Mellúszással tudott csak úszni. Néha úgy érezte ez a fehérre meszelt beton szél, mintha nagyon messze lenne, aztán két újabb tempó után, talán egy kicsit jobban kiemelkedett a vízből és közelebbinek látta azt a partot, amelybe, ha egyszer belekapaszkodhat, akkor megmenekült.

Ez a gondolat újabb erőt adott, hogy a tempókat karral és lábbal egyenletesen folytassa. Magára erőltette, semmi pánik, csak egyenletes tempó, ha ez így megy, haladni fog. Hirtelen nyugalom szállta meg. Érezte a karjai és lábai akarata szerint

engedelmeskednek. Halad a vízben a cél felé. Amíg erre gondolt, biztosan megtett legalább négy erőteljes tempót és hirtelen karnyújtásnyira, előtte állt a medence széle. Még egyet tempózott kezével és lábával. - Biztosan el kell érni! - villant át agyán és ekkor kezében érezte a kemény beton szélét. Erősen markolta, ez volt a teljes biztonság. Kiemelte fejét a vízből, beszívta a levegőt, amely erős nyomással hasított tüdőjébe. Talán megmenekült, ebben még teljesen nem volt biztos, hiszen nem érzett talajt a lába alatt. Nem is érezhetett, hiszen a medence, közel háromméteres szélénél kötött ki, de ezt még nem tudta betájolni. Csak a medence szélét fogta erősen, arra koncentrálni, ki ne csússzon a kezéből. Aztán bátorságot vett és másik kezével is megmarkolta a medence szélét. Tudta, hogy apró araszolásokkal kell megközelíteni a medence sarkát és onnan majd a csekélyebb víz felé vonszolni magát. Eszébe jutott, milyen barom volt, hogy csak úgy beugrott a vízbe. Tudhatta volna, hogy az úszás sohasem volt az erőssége. Csak olyan nőies mellúszás ment neki, döcögve, de most ez segített. A műveletek lassan és hosszan fogytak. Az időt már nem is tudta érzékelni, csak tette a dolgát. Aztán egyszer meglepődött, mert a lába leért a medence aljára. Ugyan nem volt bátorsága azonnal dönteni, hogy feláll. Még egy darabig araszolt a medence szélén, aztán észrevette, hogy a víz csak a melléig ér. Erőt vett magán, leállt a vízbe. Mindkét talpa biztonságosan érte a medence alját. Ez nagyon biztató volt. Hirtelen megfogadta, többé nem lép, vagy ugrik egyetlen medencébe sem. - Sohasem! Szeretett volna már kint lenni, állni a strand kövezetén. Megtalálta a vízbe vezető lépcsőket, hirtelen bele botlott és akkor tudatosult benne, hogy a lépcsőnek ott kell lennie, ahol bemennek a vízbe. Ekkor látta meg a kékszínűre festett fém korlátokat is, melyek a vízbe vezettek.

Pár bizonytalan lépés, kapaszkodás után, ott állt a medence szélénél, kint a földön. Előtte sima víztükör, Hátrább lépett pár lépést, hogy végleg elszakadjon a víztől. Ezután némi

bizonytalanság szállta meg. Körülnézett, csak ő volt ott egyedül, egyetlen lélek sem volt a közelben. Ha kiabált volna, talán nem halja senki sem. Csak a vízbe felpuffadt testét vették volna észre, talán másnap, vagy még később. Félelem futott át rajta, egy borzongató félelem, itt lehetett volna vég. El sem akarta hinni, hogy megmenekült. Egész hazáig szótlanul ült az autóban, bámulta, de nem látta az elfutó tájat. Önmagával viaskodott, felelőtlennek nevezve tettét, amelyről egy szót sem szólt a többieknek. - Megnémultál? - kérdezte Kis Misi, de választ nem is várt, a sörével volt elfoglalva.

A telefon, állandó foglaltat jelzett

Pénteken délután Csaba később érkezett haza a szokásosnál. Péter indulni készült, amikor benyitott az ajtón. - Mostanában később jársz haza! - vonta felelősségre. - Dolgom van! - felelte Csaba. - Mi az a fontos dolog? - Az embernek mindig akad valamilyen ügye - tette hozzá Csaba, csak úgy lazán. - Nő? - érdeklődött Péter. - Így is mondhatjuk! - mondta beleegyezőleg és ingatta a fejét. - Az a szőke? - forszírozta tovább. - Melyik? - csodálkozott Csaba. - Több is van? - Nem! - tiltakozott Csaba. - Volt egy, de most másik van. Mind a kettő szőke! - magyarázta. - Ja, úgy? - De már a másikkal, nem járok! - mondta Csaba és kezdte idegesíteni öccse faggatása.

- Ez fekszik is?

- Hülye vagy?

- Csak megkérdezhetem?

- Mi közöd hozzá? - fakadt ki Csaba és látszott rajta, hogy bosszantja öccse fura kérdései.

- Igaz, te tudod! - hagyta rá. Péter gondolkozott. Megállapította magában, mennyire megváltozott a bátyja. Keveset keresi a társaságát, pedig volt idő, amikor másképpen nem is tudta elképzelni. Testvérek voltak és barátok. A városi élet, mintha lazított volna kapcsolatukon. Csaba huszonöt éves, Péter négygyel fiatalabb. Együtt laktak, egy bérelt lakásban. Vidékről jöttek a fővárosba az érettségi éveket követően. Úgy mond, a szerencséjüket megformálni. - Holnap ráérsz? - kérdezte Péter és folytatta a pergő párbeszédet. - Miért? - Megnézhetnénk egy Képcsarnoki kiállítást. Egy kis eszmefuttatás jól jönne már. Aztán meghihatnánk egy krigli sört!

- indítványozta Péter. - Nem tudom. - mondta Csaba bizonytalanul.

- Újból egy nő?

- Ne haragudj, elfeledkeztem róla, találkoztam Icával - mentegetődött Csaba.

- Mond le!

- Nem tehetem.

- Fontos? - érdeklődött tovább Péter.

- Úgy érzem... - válaszolt Csaba kissé tehetetlenül.

- Csak nem vagy szerelmes?

- Igen... - de ezt kétkedve ejtette ki.

- Elveszed?

- Még nem tudom.

- Mondhatom, marha vagy! Úgy vacillálsz, mint egy taknyos gyerek. Nem tudod, mit, miért teszel? Azt hiszed, lehet így gondolkodni? - mondta Péter mérgesen és szúrós szemmel nézett farkasszemet a bátyjával. - Mit tegyek? - kérdezte bizonytalanul Csaba. - Döntsd el magadban, mit akarsz! - Elveszem... - válaszolta, de ez olyan volt, mint az iskolai felelés, amikor a diák nem tudja a választ, csak úgy találomra megsaccolja. - Jól gondold meg. A függetlenséged? - érvelt határozottan Péter. - Vállalom! - mondta Csaba, egy kicsit határozottabb hangon. Ezt most kikényszeríttette belőle, de hirtelen ő maga is, megtorpant. Arra gondolt, ha most Veráról faggatná Pétert, biztosan ő sem tudna válaszolni. Érezte, itt csapdába estek mind a ketten. - Vera? - támadt Csaba egy hirtelen fordított helyzetből. - Jól van! - igyekezett közömbös választ adni Péter. - Mennyire vagytok? - Ilyet kérdezni! - Nincs semmi cél? - most a kérdések irányítását Csaba vette át. Láta, hogy Péter sem biztos a dolgában. Érezte, ő is vár valamire. Csodára, biztosan nem! De jó lenne, ha történne valami, persze valami jó.

- Én magam sem tudom - vacillált Péter és zavartan babrált az asztalon lévő csészék között. - Most, te vagy olyan

bizonytalan? - nézett mesterkéltén tágra nyitott szemmel, kicsit ironikus hangnemben Csaba. - Ebben az egyben, sohasem lehet bizonyos az ember! Itt szünetet tartottak a beszélgetésben akaratlanul. Ez a szünet egy kicsit hosszúra nyúlt. Mindkettőjük arra összpontosított, mi lenne a helyes, a jó megoldás. - Mit akarsz vele tenni? - kérdezett tovább Csaba feloldva a szünetet. - Ezt már én is feltettem, magamnak - mondta Péter. - Mi a felelet? - Dönteni kell, úgy érzem, nemsokára. - Miért? Történt valami köztetek? - Nem! - de ezt a nemet úgy mondta, hogy valóban, tényleg nem történt semmi. Semmi érdemleges. Várt egy kicsit, tett pár lépést a konyhában, aztán egyszerű, lágy kifejezéssel ejtette el a következő mondatot: - Csak megszereztem a kamionvezetői jogosítványt. - Végre! - örvendezett Csaba. - Ez nagyszerű! Örülök neki! Most már kezdhetsz valamit! - lelkesedett és megveregette Péter vállát. - Csak egyelőre, nem tudom mit? - kérdezte bizonytalanul Péter. - Vera tudja? - Nem, most megyek hozzá! - mondta határozottan és készülődni kezdett. Itt, ezért megszakadt a beszélgetés, mindketten mentek a saját dolgukat intézni.

Mind a ketten érezték, ezt még folytatni kell, mert valami készülöben van. Egyértelmű feleletet egyikőjük sem tudott adni. Pétert, már várta Vera a Margithíd pesti hídfőjénél. Most a fiú késett öt percet - Visszaadtad a kölcsönt? - kérdezte Vera egy

kicsit szűrő tekintettel. - Ne haragudj, de a vizsga... - mondta Péter bizonytalanul. - Megbuktál? - szólt a kérdés, benne egy csomó bizonytalanság. - Talán rá van írva az arcomra? - Nem, de olyan bánatos képet vágsz. Péter várt egy kicsit. A lány fürkésző tekintettel vizsgálta a fiú arcát. - Sikerült! - kiáltott Péter és széttárta karjait. - Megvan a jogsim, megyek kamionosnak! Ja, az arcom? Csabával beszélgettem, nem lényeges! - legyintett és ezzel simította a helyzetet.

Ez a bejelentés teljesen új színben világította meg kettőjük kapcsolatát. Vera korábban örült, hogy Péter képezi magát, de a kamion sofőrség egy kicsit megrémítette. Tudta, hogy ez azzal jár, hogy Péter folyton úton lesz, keveset látja majd. Pedig azt szeretné, ha mellette lenne, minden nap. Már régóta járnak együtt, pont ezért, nem lenne jó, ha miatta lenne vége mindennek. Kissé bizonytalanná vált. - Most, mit teszünk? - tette fel a kérdést Vera és ebben benne volt az előbbi bizonytalanság. - Nem tudom. - tárta szét a karját Péter, de ragyogott az arca.

Vera nem akarta kedvét szegni a fiúnak. Inkább kedveskedni szeretett volna. Rövid szünetet tartott, mintha gondolkodna, aztán azt mondta végső döntésként: - Nincs otthon senki! Kimentek Csillaghegyre. Lehet, hogy nem is jönnek haza! - mondta Vera, sokat sejtető módon. - Felmegyünk? - lepődött meg ezen, Péter. - Gyere! - karolt bele Vera és határozott léptekkel, elindultak.

„Kettesben vele, ilyen alkalom! Most kell dönten... Mindenről! Nem akarom tovább halasztani!" - futott át a gondolat Péter idegszálain. A szobában meleg volt, a nyitott ablak sem mérsékelte a hőséget. A nyári est forrósága összeállt, mint a beton. Ránehezedett az ember tüdejére. Félszegen érezték így magukat, ebben a lakásban. A borból, amit a sikeres vizsga megünneplésére hoztak, Péter nagyot húzott. Vera távolról nézte. - Van szakmád, boldog vagy? - kérdezte és nézte a fiút, akit nagyon megkedvelt, mert őszinte volt és mindig figyelmes. - Persze. - mondta Péter egyszerű természetességgel. - Csak úgy

mondod? - Hogy mondjam? - kérdezte Péter és csodálkozását széttárt karjaival, erősítette. Ezek a karlendítések, széttárások, csak rá voltak jellemzőek. Erről a mozdulatairól még távolról is bárki felismerhette a fiút. - Hiányzik a lelkesedésed! - összegezte Vera keményen. - A szakma, az csak egy lépés. - mondta Péter. - Mit ér a tengerész, ha nincs hajója? - incselkedett a kérdéssel Vera, persze ez egy tényszerű megállapítás volt. - Nem sokat. Patkánynak nevezik. De a szakmád után, állásod is lesz. Péter gondolkodott. - Megpróbálok egy jó helyet kifogni! - biztatta önmagát. - Sokat fogsz keresni. - mondta Vera és nézte a fiút. - Rám fér egy kis pénz! - erősítette meg elképzelését. - A meló után még elit fej leszel, teli pénzzel! Jöhetnek a nők! Vera ezt egy kis kesernyés megjegyzéssel mondta. - Mit képzelsz? - tiltakozott Péter és kedves mosollyal tekintett a lányra. - Válogathatsz kedvedre! - folytatta az élcelődést. - És te? - nézett a lányra. - Én? - mutatott Vera magára. - Igen! - Mit számítok? - legyintett. - Csacsi vagy! - mondta Péter és közelebb lépett a lányhoz. Megfogta a vállát könnyedén, és magához húzta. - Miért? - kérdezte Vera, de már nem akarta, hogy válasz jöjjön a kérdésére. Érezte vére egyenletes lüktetését, Péter szívdobbanásait. Tudta, itt történnie kell valaminek, amelyre már oly régen vágyott. Egy pillanatra kibontakozott a lány az ölelésből és a kissekreényen lévő telefon zsinórját, kihúzta a fali csatlakozóból. Ne zavarja őket az esetleges csengés. Ilyenkor a kis masina diszkrécióra váltott, állandó foglaltat jelezve. A csatlakozó nagyot koppant a parketten. Péter ismételten átfogta a lány vállát, testük így álltó helyzetben, egymásnak feszültek.

- Azt hiszed, észre veszek más nőket?

- Gondolom...

- Csak rosszul! Miért járok veled?

- Te tudod.

- Férjhez mennél?

- Nem tudom.

- És ha döntened kellene?

- Gondolkoznék.
- Min?
- Hát a fiún.
- Rajtam is?
- Persze.
- De ha én akarom?
- Akkor úgy lesz!
- Mikor?
- Miért én mondjam meg?
- Így szokták.
- Akkor én döntöttem! - mondta Vera és átkarolta Péter

nyakát.

- Megfelelek? Vera intett a fejével. Aztán megkérdezte:
- És én?
- Mint ember igen... - mondta bizonytalanul Péter...
- És mint nő?
- Azt még nem tudom...
- Muszáj?

- Jó volna... Az izzadságtól ragadt a testük. Ájultan zuhantak az ágyba. Órákon át így feküdtek. Az esti lágy szellő csodálkozva suhant át a szobán, igaz látott már ilyet. Otthon másnap reggel Csaba, nem tudta, mi történt az öccsével, mert egész éjjelre távol maradt Csak sejtette, hamarosan ő, itt egyedül marad, ebben a lakásban.

Eltérő páros

A pokrócot árnyékba vitte és újból lefeküdt a strand egyik gyepén, távolabb a medencétől. - Aludni akarok! - mondta önmagának Zalai Károly, aki nemrég töltötte be harmincadik életévét. Nem jött álom a szemére. Gondolatait sem tudta összefogni. Hiába volt minden igyekezete. Aztán kitalált egy jó játékot. Sokan járkáltak körülötte. - Figyeld a női lábakat, de csak térdig szabad! - mondta egyszerűen. - Ki kell találni. Hány éves, csinos vagy nem? Izgalomba hozta Zalai Károlyt ez a játék. Kezével megtámasztotta homlokát úgy, hogy csak egy bizonyos magasságig látott a földtől. - Az első láb! - állapította meg. Figyelte és összegezte a látottakat. - Formás, kicsit lúdtalpgyanús, nem valami szép járású, huszonnégy körüli, csinosnak mondható! Elvette a kezét, illett rá a megállapítása. - Nézzünk még egyet! - buzdult fel a sikeren. Újból felkőnyökölt. Üres volt a látómező. Egy görbe szőrös láb haladt keresztül, kitaposott papucsban, maga mellett lóbálva egy nagy kockás táskát. - Nagy hasú öregúr! Elvette kezét és elmosolyodott. A megállapítás pontos volt. - Kérem a következőt! - szólította önmagát, mint egy orvosi rendelőben. Egyszerre öt páros láb mozgott a látómezőben. Egyet kiválasztott. - Nagyon vékony, formátlan is. Sok a tyúkszem! Szereti a csinos kicsi cipőket! Csinosnak akar látszani, tehát harminc év körüli, szépnek nem mondható hölgy! Megnézte. - Eltévesztettem! Hosszú, szőke hajú fiatal lány volt. Arca szép, a teste is formás, csak a lábai voltak ilyen agyongyötörtek. - Gyakorolni kell! - mondta Zalai Károly. Ismét kiválasztott egy lábat. Ez most szembe jött vele. Így nehezebb! Hosszú, formás lábak, szép egyenletes járás. Érezte, ez a lány ügyel, minden mozdulatára. Magabiztosan ment. - Közel lehet a harminchoz! Leeresztette a kezét. Egy napszemüveges lány jött vele szembe. Csodálatosan szép alakja

volt, így fürdőruhában egyértelműen kitűntek hosszú combjai, szépen domborodó mellei, kecses válla. - Olyan ismerős. Hol láttam én? - tette fel a kérdést önkéntelenül. Zalai Károly elfeledkezett mindenről, nézte a lányt. Gondolkozott. Semmi eredmény. - Pedig láttam valahol! A lány elhaladt mellette. Zalai csak nézett utána. Láta, amint fellép a medence beton szélére, és ott megy tovább. Ismerősnek tűnt, de mégsem az. - Hasonlít valakire! - mondta egy kicsit lemondóan. - De kire? - tette fel az izgató kérdést. Még egyszer a lány után nézett. Már a medence túlsó sarkánál járt. Még mindig a beton szegélyem ment. A végénél leugrott a járdára. - Igen, ez az ugrás! Hollós Klári! Együtt érettségiztünk. Mennyire megváltozott! Izgalom futott végig rajta. - Beszélni kell vele! - biztatta önmagát és felállt. Gyorsan összehajtotta a pokrócot, majd a fűre terítette és a lány után sietett. Szeme elől vesztette. Elkezdett szaladni. Néha beugrott a csekély vízbe, hogy elkerülje az embereket. Nem találta. Lassan, detektív módszerrel nézett végig az embereken, de hiába. A hullámba sem volt. - Bemondatom a megafonba! - döntött Zalai és a kijárat felé indult. Hollós Klári ott állt az ajtónál és egy magas, göndör hajú, izmos, napbarnított testű férfival beszélgetett. Nem akarta zavarni őket. Lemondott a találkozásról. - Pedig jó lett volna pár szót váltani. Mi van a srácokkal? Ő biztosan többet tud. Mikor lesz a tízéves találkozónk? Mindegy már! - legyintett lemondóan. Megindult visszafelé, az árván hagyott pokróchoz. Menetközben leült a kismedence szélére, nézte a gyerekeket. - Nekik a legjobb! Szeretnék még egyszer gyerek lenni! - ábrándozott egy kicsit. A gyerekek vidáman pancsoltak. Zalai Károly hosszú percekig ült a kismedence szélén, gondolatai elkalandoztak, de ezek a gondolatok nem kötődtek semmihez. Később egy kisgyerek labdát dobott feléje, leesett előtte és a felcsapódó víz felriasztotta. Felállt, visszadobta a labdát és megindult az ott hagyott cókómókjához.

Már félúton volt, amikor önkéntelenül megfordult. Látta, hogy Hollós Klári egyedül jön a kijárat felől. A göndör hajú férfit Zalai nem látta sehol. - Klári! - szólt Zalai a lányhoz. A lány a hang irányába fordult, ahogy meghallotta nevét. Csodálkozva nézte Zalai Károlyt. - Nem ismersz meg? - kérdezte mosolyogva a fiú. - Nem! - volt a határozott válasz. Talán egy kicsit úgy tűnt, mintha zaklatásnak venné Zalai kérdését. - Zalai Károly, negyedik-cé osztály! - vágta ki határozottan. - Te vagy az? Nem ismertelek meg, ne haragudj! Egy kis szünetet tartott. - Komolyan nem ismertelek meg. Nyugodtan elmehettél volna mellettem. - El is mentél!- mondta mosolyogva Zalai és nézte a lány furdóruhas, szédítő alakját. Nem tudta szemét levenni róla. - Ma? - kérdezte Klári és érződött, hogy zavarja a fiú merész tekintete. - Igen. De én sem ismertelek meg először. - Miért? - csodálkozott a lány. - Még kérdelek? Ez a napszemüveg megzavart. Meg alaposan megváltoztál - szögezte le Zalai és ismét végig nézett a lány formás alakján. - Pedig elégszer láttál négy éven keresztül - tette hozzá Klári egyszerű természetességgel. - Tudod, miről ismertelek meg? - ...? - a lány szótlanul, tágra nyílt szemmel nézett Zalaira. - Leugrottál a medence széléről. Erről az ugrásról! - mondta Zalai. - Emlékszel, volt egy lyukas óránk és azzal szórakoztunk, ki tud átugrani egy árkot. Mennyit nevtünk rajtad. - Emlékszem. Azt mondtátok, olyan rosszul ugrom, mint egy kiöregedett olimpiai bajnok. - Régen volt az, legalább tíz-tizenkét éve - nyugtázta Zalai Károly, és merész tekintettel legeltette szemét a lány alakján. - Szalad az idő! Öregszünk! - mondta Klári, mintha már túl lenne a középkoron. - Te nem! Szép vagy és fiatal! - Zalai széttárta a karját, mintha azt mondaná, vagy kérdezné inkább, hogy beszélhet így egy ilyen csodálatosan szép alakú, formás lány, aki divatlapba kívánczik? Aztán szerényen megkérdezte: - Mikor végeztél? - Tavaly! - mondta egyszerűen. - És most? Hol vagy? Mit csinálsz? - érdeklődött Zalai. - Keszthelyen vagyok, gyakorló

orvos. - Hol végeztél? - tette fel a rutinkérdést. - Pécsett.
Általános Orvostudományi Karon.

Zalai Károly tovább faggatózott: - Férjhez mentél? - Nem!
Még nem! - szerénykedett Klári. - Pedig neked volt az egyetlen
komoly udvarlód akkor! - erősítette meg Zalai a régi tényeket. -
Diákszerelem! - legyintett a lány lemondólag. - Úgy érzed? -
Biztos vagyok benne! Nem állta ki a próbát. - Péter! Így hívták
őt. Már szintén végzett, ugye? - Igen. Ő Pesten járt. Állatorvos
lett belőle - összegezte. - És mi lett veletek? A szerelemmel? -
kíváncsiskodott Zalai és megfogta a lány karját, hogy egy kicsit
arrébb húzza az útból. Ugyan nem kellett volna, de jó volt
megérinteni ezt a széplányt. Érezte a vére, megmozdul egész
testében, olyan volt mintha áram ütötte volna meg. Egy
pillanatra jó érzéssel megremegett. - Vagy rossz, ha ilyet
kérdesz? - próbált kicsit mentegetődni. - Nyugodtan! Nem
jelent már semmi! - válaszolt Klári. - Szakítottatok? - Nem lehet
szakításnak nevezni. Nem is beszélünk mi róla, csak úgy
egyszerűen megszűnt minden! - ezt a lány szinte tényszerűen
közölte. Érzelmi hullám nem követte. Egy kis szünet
következett, majd Zalai leszögezte:

- Nagy szerelem volt!

- Igen! Szép is volt, de csak diákszerelemnek. Ebben a
minőségben őrzöm magamnak - húzta össze a száját és ajkát egy

kicsit lebiggyesztette. - Az emlékek... - sóhajtott Zalai, olyan
érzéssel, akinek szintén lehetett egy ilyen élménye valamikor. -
Azóta nem is láttad? - kérdezte aztán. - Párszor! - mondta Klári
és a kezében fogott szatyrot, megigazította. - Ő is arra dolgozik?
- Igen! - Keszthelyen? - Nem, valami közeli faluban. - És mi van
vele? - érdeklődött élénken Zalai, mintha ebből egy különleges
történet alakulna ki. - Megváltozott! - szögezte le egyszerű
határozottsággal Klári. - Hogyan? Rendes fickó volt - Zalai nem
értette ezt a változást. - Fejébe szállt a dicsőség. Nem érdekli
más, csak a pénz. Kapott lakást, vett kocsit. A bőre alatt is pénz
van, szokták mondani! - tette még hozzá. - Szóval ilyen lett? -
merengett el a hallottakon Zalai Károly és az jutott hírtelen az
eszébe, milyen jó lehet ennek a Péternek. Mindennap más nő,
nincs unalom, talán cserélne is vele, vagy kitudja? - Igen. Alig
akart megismerni, pedig többször láttam. Bejár a városba.
Egyszer sikerült vele találkoznom. Nem mintha szükségem lett
volna rá, vagy más, de szerettem volna beszélgetni vele. Nem
sok időt szakított rám. Sietett! Egy csinos nő várta a kocsiban.
Mindig más nőkkel láttam! - összegezte Klári a Péterről illeni
tudó dolgokat. Ahogy beszélt, kissé zaklatottabb lett. Zalai
megérezte, hogy az a bizonyos diákszerelem, nem volt
közömbös és paraszai még most is perzselnek.

A beszélgetés itt megszakadt. Zalai gondolkodott, Klári is
szótlán lett. Percekig tartott ez a csend, melyet csak a fürdőzők
lármája tarkított. Zalai érezte kérdezni kell, folytatni a
beszélgetést, mert akkor olyan sutává válik ez a helyzet. - A
többiekéről mit tudsz? - tette fel a kérdést, hogy folytassa a
beszélgetést. - Nem sokat. Cseh Andrist nem vették fel az
orvosira. Elment műtősnek egy kórházba. Ott dolgozott pár évig
és most hallottam, hogy sikerült bejutnia! - mondta Klári. - Pedig
apja, anyja is orvos volt! - szögezte le határozottan Zalai. -
Számára úgy látszik itt volt meghúzva az árok, melyet át kellett
ugrania. Elsőre nem sikerült, csak egy ilyen kitérővel - filozofált
egy múltbeli példával Klári, majd folytatta: - És most jól

kapaszkodj meg! - Miért? - furcsállotta Zalai. - Emlékszel a Kovács Annára? - Arra a nagyon csúnya lányra? - Igen! - Mi van vele? - tette fel a kérdést Zalai és hirtelen nyugtalan lett. - Másodéves orvostanhallgató Pécsett! - tényként szögezte le Klári. - Elájulok! Pedig csak úgy csúszott át az érettségén - hitetlenkedett Zalai és a csodálkozás egyértelműen kiíródott az arcára. - Akarat kérdése! Kitartás! Szorgalmas tanulás! - összegezte rövid meghatározásokkal Klári, mintha azt mondta volna: - Sosincs elveszve semmi!

Zalai Károly hallgatott. Erre a mondásra minden olyan tisztán és gyorsan kapcsolt a fejében, mintegy mobil telefon központja. A kis memória kártyák tisztán továbbítottak mindent. Elgondolkodott: - Akarat kérdése! Kitartás! Vagy elhatározás? A kis kovács Anna később kapcsolt rá! Neki sikerült! Én is megpróbáltam. Nem sikerült! - emlékezett vissza az elmúlt évekre. - Igaz leálltam! Mostanában nem erőltetem meg magam! - korholta önmagát, félve, titkon, szótlanul. Aztán folytatta a megkezdett gondolatokat. - Ők mégis előbbre jutottak! Tényleg akarat kérdése. Kell tenni valamit! Igenis kell! - erősítette a gondolatot. A lányra nézett és ekkor rögződött benn ténylegesen, milyen szép és csinos ez a teremtes. Valami kitűnő, jó fickót érdemelne, persze nem olyat, mint én. Nekem csak a fogam fáj most is rá, de sohasem lenne az enyém! - zárta a sort, amikor Klári feléje fordult és megkérdezte: - És veled? - Velem? Nincs semmi különös. Élek és dolgozom! - mondta egyszerűen. - Fizikait? - Így is lehet mondani! Műszaki rajzoló vagyok! Ma az érettségi mire elegendő? Semmire! - legyintett. - Valami mást nem próbáltál meg? - kérdezte Klári. - Felesleges! - mondta Zalai Károly és szégyellte önmaga előtt is, hogy kihalt belőle a törekvés. Klári csodálkozva állt a kismedence szélénél. Ingatta fejét, mert korábban nem ezt a Zalai Károlyt ismerte meg. Ő úgy emlékszik, tele volt tervekkel, elképzelésekkel. Ezt a dinamikát irigyelték is többen tőle. - Úgy érzed, jó így? - kérdezett egyszerűen. - Nem tudom - mondta bizonytalanul Zalai. -

Egyelőre igen! Kényelmes! Nem megerőltető! - tette még hozzá, de nem hitt ebben egy percig sem. Nem akart magyarázkodni, minek is? Klári érezte, itt már nem lehet folytatni ezt a beszélgetést. Évek múlva ébredünk rá, ennyi volt a régi kapcsolat, amely mára fényét veszítette.

- Ne haragudj, megyek! - mondta a lány. - Jön értem a vőlegényem! - és a kijárat felé mutatott.

Ott feltűnt egy harmincöt év körüli, alacsony, köpcös, barna hajú férfi, aki apró kezével integetett a lány felé, hogy jöjjön. Egy nagy színes csíkos szatyor volt a kezében, melyből a piacon vásárolt zöldségek zöldjei lógtak ki. Klári elkészönt és az apró emberhez sietett. Megölelte, a férfi átfogta ennek a nagyon szép és csinos lánynak a derekát és kiléptek az utcára. Zalai még látta, amint beszálltak egy öreg, szürke Mercédészbe és a kocsit, pipáló kipufogógázzal, elfordult a sarkon.

A jutalom

Vető József ezen az őszi szombati napon ott ült a ház emeleti folyosóján és cigarettázott. Ötvenkét éves, napbarnított, szikár alakja férfiassá tette. Drótkeményységű hajára volt büszke, amely napjainkra elveszítette fényét és sötét színét. Egy kicsit úgy tűnt, mintha lisztet szórtak volna egy pillanatra, a fejére. Ő ezt egy tisztas, őszes halántéknak nyugtázta. Az asszony főzött a konyhában, az ablak nyitva, így szabadon áradt ki a babgulyás kellemes illata. Ezt a jó illatot a füstölt sonka adta, amely a levesben főtt, nyugodt rotyogással, mintha hálálkodna Vető József biztosítási üzletkötő cselekedetéért.

Ő nem tett semmi különöset, csak végezte a dolgát, melyet a rendszerváltás utáni időktől folytatott, átképezve magát erre a területre. Akkor váratlanul érte a felmondás az Autókerületében, hirtelen nem is tudta mi lesz vele. A korábbi munkahelye, mint abban az időben több társáé, befuccsolt. A politikai változás ezt hozta. Nem volt mit tenni, folytatni kellett az életet, hiszen akkor múlt pár évvel harminc. Ott volt a két iskolás fia, őket nevelni, iskoláztatni, ezért menni kellett tovább. Emlékszik, abban az időben sok keserves, álmatlan éjszakája volt. Nehezen talált vissza abba a kerékvágásba, melyben korábban vitte életét.

Aztán egyik reggelre - most is emlékszik rá - mikor felébredt és kibotorkált a vécére, mintha minden megváltozott volna. Könnyűnek érezte magát, pozitívan látott mindent, az elszívott cigaretta, vele a kávé is jól esett. Felöltözött, még nyakkendőt is kötött, lássák, ő ad a formára és besétált a biztosítóirodába, hogy aláírja szerződését. Az elején nem ment könnyen, hiszen az emberek nem rohannak a biztosítóhoz, hogy valamilyen káresetre előre felkészülve, biztosítást kössenek. Főleg, hogy fizessenek! Pénz kiadni egy olyan valamire, amely

ha minden jól megy, sohasem fog bekövetkezni. Legalább is remélik legtöbben.

Vető kezdett beletanulni ebbe a szakmába, mert ugye a biztosítási üzletkötés is egy szakma, bármit gondol más! Ennek is megvannak a maga fortélyai, mint a halászlékészítésnek, vagy a pálinkafőzésnek. E kettőben is jeleskedett mesterünk, szakmai tapasztalatok alapján. Abban az időben, amikor jól mentek a dolgok, naponta két-három szerződést is megkötött. A vállalat jutalmat tűzött ki, a legeredményesebb ügynökök közül páran külföldre utazhatnak majd a társaság pénzén. Vető szép reményekkel startolt erre a címre. Eredményt is hirdettek, ő is utazhatott Dél-Amerikába, néhány ügynöktársával együtt. Vitte

feleségét Ilonát, lásson ő is világot. Ma is szeme előtt van Rio de Janeiro képe a repülőről, ahogy kitekintett az ablakon. Alatta az emlékezetes Cukorsüveg-hegy, rajta a hatalmas Krisztus szoborral. Beleborzong az élménybe, mert erre sohasem számított. Úgy látszik, ezek a szép idők már csak emlékek maradnak. A mostani szűk esztendőkből ilyen jutalomról, még álmodni sem lehet. Igaz, ő most kevesebbel is megelégedne, de csak a remény maradt meg, más semmi.

A napok így csordogáltak, egyenletes, lassú ütemben. A fondorlatosnak tűnő megoldások sem hoztak nagy eredményeket. Hó végén éppen csak meglett a pénze, de növekedést nem tudott elérni. Ez a keddi nap sem volt valami falrengetően sikeres. Vető szokása szerint, munka végeztével a panelház előtti parkolóba beállt kocsijával. Felnézett a negyedik emeleti lakás ablakára, mintha azt várná, hogy az asszony integessen neki, mondván: - Örülök, hogy megjöttél! Nem látott semmit és senkit, a századik nap után sem. Ezt olyan megszokásféléből tette, aztán betért az Italházba. Ez a ház nem volt valami különleges ház, sőt túlságosan is egyszerű. Az utca túloldalán lévő háromemeletes ház egyik utcára nyíló garázsából alakította ki Jenő. Ő vállalkozó volt és diszkont alapon italt árult. Ez a garázs, eléggé szűk állapota miatt, tényleg csak egy „ház” volt, egyetlen szobával, konyha nélkül. Italok voltak benne, meg a törzsvendégek nyitvatartási időszakban, meg a házigazda Jenő. A környéken lakók örültek ennek az Italháznak, mert ide csak leszaladtak papucsban, melegítőben és máris vitték a sört vagy rövidített haza, ebédhez, vagy éppen a vacsorához. A szabályok szerint italkimérés nem volt, nem is lehetett. A palackozott italt csak árulni volt szabad, itt inni már nem. Mégis különlegessége ennek az Italháznak az volt, hogy Jenő nem tiltakozott, ha a betérő vevő leütötte a kupakot a féldecis mini kisüstiről, aztán feltépte a soproni sör bádogdobozát, hogy a felest egy hosszabb mozdulattal leöblítse. Úgy mondta, ha az ide véletlenül betévedt ellenőr megkérdezné, miért engedi ezt meg? Egyszerű a válasz:

- Csak megkóstolta az árut, válogatás közben! Az Italház belseje eléggé szűk volt, de a polcok és a felhalmozott teli üvegek között, így délutánonként, esténként nyolc-tíz ember állva és váltva elfért. Ment a világmegváltó beszélgetés, melyhez hol az egyik vendég, vagy éppen Jenő adta az alaphangot. Vető bevallása szerint, meg a feleségének magyarázatként, mindig azt mondta: - Itt lehet jó üzletet létrehozni, meg ismeretséget szerezni, akivel majd egyszer biztosítási szerződést fog kötni. Lehet, hogy neki volt igaza, de az itt töltött órák néha nehezebbek voltak, mint a napi munka. Ezen a napon Vető már a harmadik kisüvegről pattintotta le a kupakot, amikor egy ismeretlen ember vetődött mellé. Beszédbe elegyedtek, mert ugye ilyenkor már megered az ember nyelve, ha akarja, ha nem. Önkéntelenül és reflexszerűen összpontosított a szakmájára. Fogást próbált keresni az ismeretlenen, természetesen biztosítási ügyletben. Ugyanis a szabály szerint csak a megkötött szerződés hoz pénzt a konyhára. Egy idő után kezét is fogtak, az ismeretlen mondta a nevét: - Kiss Péter! - melyet Vető gyorsan meg is jegyzett. Annyit még elárult, hogy kádár a szakmája és kisebb-nagyobb hordókkal szokott piacozni. Biztosítása sem a házra, sem a műhelyére nincs, de egyelőre nem is szándékozik kötni. - A pénz másra kell! - mondta a most már ismert Kiss Péter. Sajnos, Vetőnek rutinossága ellenére ma nem sikerült üzletet kötni a kádárral. Egy-egy soproni sört azért megittak, új ismeretségüket megpecsételve.

Aztán eltelt vagy három hét, amikor Vető a piacon találkozott a kádárral. Ott állt frissen vasalt hordói között és éppen tepertőt evett egy szelet kenyérrel. - Most vágtam disznót! - újságolta. - Már pácban van a füstölni való sonka! - tette még hozzá. Vető nagyot nyelt, a sonkára gondolva, de a szót a ház és a műhely biztosítására terelte. Érvelt, hogy veszélyes üzem az övé, fával dolgozik, bármi történhet, és ha nincs biztosítva, akkor egy baj esetén, csak a kár marad. A kérdést többször körbe járta, magyarázta ennek a tepertőt falatozó mesternek, mi lenne

jobb, hasznosabb. Ő csak evett és szótlanul bólogatott. Nem lehetett tudni, hogy most beleegyezőleg, vagy csak úgy udvariasságból teszi mindezt. Búcsúzáskor annyit mondott biztatólag: - Még gondolkodom rajta! Ehhez Vető önkéntelenül hozzá tette: - Aztán jól gondolja meg!

Már el is feledkezett a kádarról, amikor egyik este az Itálházban pont a Loki győzelméről folyt a dicshimnusz, amikor egy nagy szatyorral betoppant. Ismerősként üdvözölték egymást, most a kádár invitálta egy sörre, viszonzásul a múltkori meghívást. Vető éppen elő akart rukkolni a biztosítási ügygel, amikor a kádár megelőzte: - Gondolkodtam, jó lenne, ha valamelyik nap eljönne és megbeszelnénk a részleteket!

Pár napon belül Vető a kádár lakásán, mindent pontosan papírra fektetett, kiszámította a fizetendő biztosítási díjat, utána megnézte a levágott disznó frissen füstölt két hátsó sonkáját, meg a kolbászokat a műhely melletti kamrában, sorban felakasztva. Kissé irigykedve szemlélte, de aztán ment a dolgára, elégedettséggel nyugtázta, még nem jött ki a szakmai rutinból, egy újabb megkötött biztosítást rubrikázhatott be, a maga javára.

Eltelt majdnem egy év, amikor Kiss a kádár, telefonon felhívta és segítséget kért. Akadozva tudta elmondani, hogy tűz ütött ki a műhelyben és leégett a ház tetejének egy része. Szerencsére a tűzoltók idejében érkeztek, még nagyobb kár is keletkezhetett volna. Próbált hálálkodni, milyen jó, hogy biztosítva volt minden, különben mehetne még a sóhivatalba is, akkor sem kapna semmit. Vető megnyugtatta, és ígérte szól bent az irodában, hogy intézkedjenek. Másnap meg is tette, a kárszakértő el is végezte a dolgát, a biztosító döntött, a kártérítés jogos, így fizetett is. Pár nap múlva véletlenül arra járt, ahol a kádár mester lakott. Kíváncsi volt az esetre, így bekopogott hozzá. A mester az udvaron nézte az elüszkösödött szarufákat. Némán állt a kézfogás után is, nem szólt egy szót sem. Vető sem szorgalmazta a beszélgetést. Így álltak vagy húsz percig, amikor

Kiss megszólal: - Jó, hogy hallgattam magára! - aztán intett, kövesse. Kinyitotta a kamra ajtaját. Bent a tető egy része leégett, a tűzben a kolbászok is lepotyogtak csak egy sonka, tartotta a frontot, érintetlenül. A kádár leakasztotta, és Vető kezébe nyomta. - Köszönöm a kitartását, ha maga nincs, most oda mindenem! Fogyasszák el egészséggel! Megpróbált tiltakozni, de a kádár hajthatatlan volt.

Ilona, Vető felesége kiszólt a konyhából az emeleti folyosóra: - Oltsd el a cigarettát, gyere ebédelni. Az asszony kiszedte az örökségből visszamaradt porcelán tányérokba a babgulyást. Ott gőzölgött az asztalon a tűz martalékából megkegyelmezett és jutalmul adott füstölt sonkával gazdagítva. Vető nagyot nyelt, leült, a tányért közelebb húzta magához, hogy egy cseppje se vesszen kárba, és elégedett nyugalommal kezdte kanalizni ezt a fenséges levest.

